

































































































































dezactivat alarma și n-am ațipit și eu, victorie, viața mea ascunsă poate să înceapă. Îmi torn un pahar de vin și pornesc un videoclip cu Margaret Atwood.

*Ana Maria*

Am absentat și eu de aici 2 zile (?). Nu mai știu de când stăm în casă. Geo a muncit de la 9:30 la 19:30, apoi a mai răs și cu colegii într-o conferință. Eu telefoane printre picături. El avea un target de făcut ca să nu piardă 500 de euro. I-a ieșit. Copiii m-au călărit, inclusiv la propriu. Marea victorie a zilei a fost că a vrut Alice să intre la ora de balet pe zoom și m-am prostit și eu cu ea. Vic a vrut și el body roz de balet, dar mai degrabă ne-a bruiat, bietul.

Nu mă împac că asta e viața de acum. La prânz Alice a tras un ropot de plâns că-i e dor de natură, că s-a săturat, că-i e dor de prieteni și că simte tristețe toată ziua. Am plâns și eu cu ea, am încercat să-i explic că partea bună e că suntem sănătoși, că ar putea fi mult mai plictisitor și trist într-un spital -- dar nu știu dacă am ajutat.

După amiază i-am propus un interviu cu un set de întrebări ca să vedem ce știe ea despre mine. A zis că am 2000 de ani că hobbyul meu e să lucrez. Că cel mai des spun „o să mă joc cu tine imediat”. Că mi-ar face cadou primăvara. Și că ar vrea să călătorim împreună în Israel. Ok și că sunt slabă și înaltă- am avut emoții că o să spună altceva :))

Simt că nu-mi iese nimic. Ședințele la DoR se suprapun cu ședințele lui Geo, dar și cu grădinița copiilor pe Zoom. Când primesc mailul cu activități pentru săptămâna asta mă ia cu leșin că nu voi fi în stare să le fac. Am încercat „să Țesem frumos” and I suck.

Aș scrie cu foame, cu dor, cu duduie de taste, dar nu simt că am ce. Un fel de aș trăi, dar nu pot. Și mă simt singură. Nu știu cui să spun când mă bucură ceva din puținul teren telefonic pe care îl reușesc și nici nu văd soluții. Dacă aș propune învierea unui canal de slack pentru reporteri sau a supelor de reporteri pe zoom, clar nu aș apuca să scriu sau aș întârzia la întâlniri. Mi-e foame de tot felul de lucruri dar n-am cum să le fac loc într-o zi obișnuită în care oricum nu apuc să termin nimic.

Momentan reușesc totuși să-mi fac exercițiile pentru spate zilnic, asta mi-ar mai lipsi, să înțepenesc.

*Carla Lunguți*

Nu am mai scris în jurnal de o săptămână. Super. Nici de obiceiul ăsta nu pot să mă țin. Dar mă ajută să citesc ce scrieți voi. Mă simt mai puțin singură. Nu mai știu de când nu am mai ieșit din casă, dar ieri după foarte mult timp am simțit că am avut o zi bună în care mi-au ieșit lucruri la muncă, în care am putut să mă concentrez. Iau micile reușite ca pe niște victorii: că am putut să dorm mai mult de patru ore într-o noapte deși s-au întors insomniile, că dau un email care nu mi se pare inutil, ba chiar mi se pare că spun ceva, că fac un abonat fericit pentru că i-am zis la mulți ani într-un email. Când ne întoarcem la redacție abia aștept să avem iarăși mansarda plină cu abonați și să avem evenimente continuu. Să mă încurc între master schedule-uri și tabele și foi și date în calendar.

*Andreea Vrabie*

Azi spitalul din Adjud a fost trecut pe lista spitalelor suport pentru coronavirus. Adică vor direcționa acolo cazurile din Vrancea mai puțin grave. Mama spune că medicilor li s-a spus să doarmă în motelul de la gară, un loc în care nu știu să fi stat vreodată cineva care nu voia doar să închirieze o cameră cu ora. Asistentele din spital vor fi cazate în internatul liceului meu. N-au de niciunele. Există un grup pe facebook în care doi tineri din Adjud - acum în București și Cluj - se agită să strângă bani și cumpără măști, combinezoane și dezinfectant. Din ce observ, nu e tocmai ce trebuie, iar Carmen Uscatu le-a spus că nu au șanse să mai găsească nimic. Ei cumpără totuși. Azi au luat niște măști roșii, habar nu am cât protejează. Le-am donat o parte din salariu. Măine vreau să le propun să vorbim prin Zencastr, să aflu cum au ajuns să-și ajute părinții și bunicii așa cum pot de la distanță.

Am vorbit cu mama pe Skype. Nu părea îngrijorată de ce se întâmplă cu spitalul sau nu mai mult decât de obicei. A luat panouri de plexiglas pentru fetele de la farmacie și era mulțumită că a reușit să comande pentru ele ultimele cutii de mănuși și măști. Dar de tata tot se plânge că nu se spală bine pe mâini așa cum afirmă el ca să-l lăsăm în pace. L-a pândit când s-a dus la baie și a cronometrat cât a curs apa la chiuvetă. „5 secunde, cel mult 6.”

Tot azi a fost confirmat primul caz de coronavirus la Alex la spital. Un pacient ajuns în UPU dar cu simptome. Au teste, nu se știe câte pentru astfel de cazuri. A ieșit pozitiv și a fost dus de ambulanță la un spital coronavirus din București. Alex a decis să se ofere voluntar în UPU sau ATI când ajung mulți bolnavi la ei ca să mai preia din ture și din presiunea pusă pe oameni. Încă nu am decis dacă vom locui împreună sau nu. Am multe momente în care vreau să ne infectăm odată mai repede ca să ne vindecăm și să ne vedem de viață mai departe. Și mă surprind enervându-mă teribil pe cât de

inegal e virusul ăsta ca totul în lume, că Prințul Charles și Boris Johnson n-au nimic, dar oameni mai săraci, cu alimentație mai proastă sau fără acces la resurse medicale mor.

Deși azi s-au întâmplat mai multe lucruri care ar fi putut să mă panicheze, nu am simțit panică deloc. Cred că am reușit cu adevărat să mă împac cu realitatea. Dar îmi pierd răbdarea, aș vrea să fie mai repede mai rău ca să fie apoi mai bine și că construim cu toții pe ce rămâne. Sper din suflet că vom învăța și ne vom schimba după experiența asta.

*Vlad Odorescu*

Mă uit tot mai puțin la TV și tot mai mult pe geam. Zilele astea prin spatele blocului a apărut o gașcă de pisici, care pare că au luat în stăpânire parcare și mica bucată de grădină. Mai văd copaci care n-au făcut flori, dar care acum au frunze și mă întreb cum de-am pierdut etapa asta.

## **Luni, 30 martie 2020**

*Diana Dragomir*

Nu prea am scris de mult pe aici. E ziua numărul 19 de când stau în casă și deja noțiunea de timp e ceva mult prea blurry. Am zile în care serile par mult prea lungi, zile în care simt că o după amiază e de fapt o săptămână sau zile care trec destul de repede (adică good days). Cred că încep ușor să înțeleg că tot ce trăim nu e o pauză, că viața nu o să mai arate ca cea de acum 19 zile și că anul ăsta o să fie cam foarte greu per total. Am început să fac zoom-uri cu prieteni unde stăm la o bere sau la un gin și povestim despre cum ne mai e (destul de rău și confuz și dubioșel cam la toți) și ne punem întrebări despre viitor (o să fie Sodoma și Gomora vara asta sau o să ne speriem de oricine vine în direcția noastră?), ne mai și trecem în revistă toate chestiile pe care le-am trăit în acești (aproape) 24 de ani: primele telefoane mobile, primul computer cu internet, 9/11, criza din 2008, aproape un WW3 în ianuarie și acum pandemie + criză again. Mi se pare incredibil.

Am vorbit și cu prietenele mele spanioloaice din Erasmus și spuneau că sunt bine. Nu păreau atât de îngrijorate sau cel puțin nu prea au lăsat să se vadă. Aveau în plan o vizită în România de paște sau la vara, la fel cum și eu aveam în plan un concert în Belgia la sfârșit de mai (la care încă nu am anulat nimic deși nici nu se pune problema de mers – pare că e acolo o speranță că totuși ai control asupra planurilor de viitor deși îmi e clar că nu prea mai există altceva), niște vizite la prietenii din

Londra și Perugia, un city break în Dublin și peste 5 festivaluri la vară. Acum râd când mă gândesc la toate planurile mărețe.

Am hotărât să fac tot ce pot ca să îmi fie ok în casă, deși uram să stau acasă în mod normal. Mi-am comandat vineri o chitară (acest vis de o viață pe care îl amânam mereu), sunt la a cincea zi de yoga cu Adriane (și cu Benji, the cutest doggo ever), parcă am și început să mă uit la filme și să citesc. Încă nimic pentru disertație, dar o să mă apuc de schițat ceva curând.

*Anca Iosif*

Azi am făcut duș la prânz (!) și mi-am băgat tălpile goale în galoși și m-am parfumat doar ca să iau ceapă, țigări și banane de la magazinul de peste drum. Nu tânjesc după fardat sau rujat, doar să am pentru ce mă parfuma. Și-n mirosuri e viață. Nu doar în transpirație. În mirosul de transpirație în niciun caz. Mă rog, iar o iau pe cărări. Dar tocmai în lipsă de cărări, mi-am tras nevoia de adrenalină și trai periculos prin mers la magazinașul ăsta mic fără declarație. Au fost câteva minute intense, în care am uitat, pentru a suta oară, care doamne iartă-mă e ceapa și care e usturoiul verde. Doamna de la tarabă a rupt un fir de la ceapă și mi-a arătat golul rotunjour, răbdătoare. La usturoi e un fir plat. Aaaa. Ține minte, Anca, *ține și tu minte odată*. Apoi a venit Adi cu vinuțu și am coborât iar. Aerisită, parfumată, cu ceapă și cu vin. Declar o zi bună.

*Anca Vancu*

Numai de poezie nu-mi arde acum, când toate zilele mele încep cu un nod în gât la ora 13.00 urmărind ultimele actualizări și se încheie la miezul nopții, cu ochii obosiți de la atâta screen time și spatele înțepenit pe canapele și scaune fancy cumpărate de la IKEA, dar care nu fac față greutății de pe umeri. Și toată lumea știe cât îmi place poezia. În schimb, zilele astea m-au uns pe inimă, ca într-un poem colectiv care-mi depășește imaginația, interpretul mimico-gestual de la Guvern, care transmite mai bine ca oricine încruntările și emoțiile mele  
toate acțiunile civice care îmi dau speranță că ne putem reveni la pauză, deși avem mult de recuperat în meciul ăsta jucat pe viață și pe moarte  
discursul de binecuvântare al papei Francisc, singur, în ploaie, din piața din Vatican  
vorba unui medic de la Sfântul Pantelimon, „Mi-am cumpărat eu măști FFP3 și cotiere de plastic și vizieră și așa mai departe”

imaginea lungă dintr-un articol din NY Times ilustrată cu numele oamenilor morți din Bergamo și viața de acum o lună surprinsă minunat într-un titlu dintr-un ziar spaniol, „Ce fericiți eram!”.

Și nici nu e nevoie să mă uit așa departe.

e vecina de la 4 care a îmbrăcat mânerele de la lift cu tifon și dezinfectant și nici n-a fost o idee bună; mânerele au ruginit peste noapte, dar tot ea le-a vopsit apoi ca să arate ca înainte e până și cuibul făcut de un cuplu de ciori trei zile la rând în copacul de la geam și care, da, m-a emoționat pentru că în rest nu prea mai pot vedea ce construiesc alții sunt toți oamenii care îmi zâmbesc de la peste un metru la coada de la supermarket și e mai ales câte un mesaj primit de la cineva drag care îmi aprinde ecranul telefonului cu întrebarea

„Ești bine, Anca?”

fiindcă e tot ce aș putea numi acum comunicare perfectă.

*Jo Ilie*

Azi am ieșit din casă, am fost la redacție să printez/ștampilez/semnez/scanez/uploadez documente pentru aplicația la AFCN - pentru DoR Live-ul din vară la care visăm - (declarație1) și la Mega (declarație2). Am stat pe același etaj cu Cristi, fiecare în altă cameră, ne-am apropiat numai să îi dau să semneze și el chestii. Am luat liftul în sus și în jos de mai multe ori, să simt că a meritat abonamentul la mentenanță.

La Mega era gol și avea de toate, chiar și lucruri pe care nu le găsesc mai niciodată (pătrunjel! ceapă verde! galore), numai drojdie și praf de copt nu. Am întrebat-o pe casieră, de după masca mea care se umpluse de ruj pe interior (ce-o fi fost în capul meu să mă dau cu ruj?): Oare o să mai vedem vreodată drojdie? Și femeia a râs și mi-a zis: Am avut vineri, a dispărut imediat, luau oamenii și câte 20 de pachete. Na, sper să le crească cozonacul. Eu mai am doar două plicuri și un pic, luate când am făcut mucenici moldovenești. Poate chiar încerc să fac maia. Am mai avut, am omorât-o cum omor orice chestie vie (mie îmi mor și cactușii, d-apăi maiaua).

Am văzut din goana Uberului (care a venit într-un minut, nici la Cluj nu mi s-a întâmplat asta) un magnoliu roz înflorit.

Acasă am aflat că femeia de serviciu de la bloc e diagnosticată cu COVID-19 și nu asta mi-a rămas în cap neapărat, că sunt convinsă că mai devreme sau mai târziu o să fim cei mai mulți dintre noi diagnosticați, cât mailul care l-a dat către administrația blocului firma de curățenie, adică

angajatorul ei. Ne anunță cu regret că doamna e diagnosticată, dar se simte bine, e asimptomatică. A luat de la un vecin din curtea comună unde locuiește. De la început de martie au cumpărat echipamentul necesar dezinfectării și muncii în siguranță, doamna le-a folosit tot timpul. Au trimis pe cineva azi la ora X să dezinfecteze toate scările cu clor (când am venit acasă mirosea pe scară puternic a clor). Au sunat la DSP ca să afle ce să facă, nu le-a răspuns nimeni. Au sunat la 112, care i-a trimis la coronahelpline, unde li s-a spus că dacă nu a stat cineva lângă ea mult timp - 15 min - ar trebui să fim ok. A fost și pe site la institutul național de sănătate publică, unde a găsit un studiu, pe care îl atașează, care confirmă ce a aflat de la helpline. Ne stă la dispoziție cu toate resursele ca să trecem cu bine de situația asta. Era mai multă umanitate și grijă în mesajul unui director de firmă de curățenie decât am văzut la multe autorități de când a început pandemia. M-am simțit în siguranță, deși știu că nimeni nu-ți poate garanta nimic acum.

## **Duminică, 29 martie 2020**

*Cătălina Penciu*

Înainte de povestea asta cu izolarea, plăcerea mea supremă de duminică dimineață era să mă trezesc (tot devreme) și să citesc în pat. Cu sau fără spălat pe ochi, mă furișam să-mi găsesc cartea sau Kindle-ul, și aveam garantate 2-3 ore de citit în liniște completă. De când cu statul în casă, am găsit ceva și mai și: deschid geamul, mă pun de-a curmezișul în pat și stau să ascult păsările. Azi era o liniște deplină când mi-am amintit eu că trebuie să mă și trezesc și am deschis geamul. Am stat așa vreo 15 minute. Doar aer curat și păsări.

*Anca Iosif*

Aseară am început să mă uit pe YouTube la un documentar despre Chile, publicat după ce am fost eu acolo. Nu știu cum am picat din nou în vortexul ăsta cu Google Maps și kilometri și America Latină, departe, unde natura e atinsă mai puțin. A, da. Mi-a trimis cineva o melodie. O trupă din Bolivia care suna chiar bine. M-am dus pe hartă să-mi amintesc unde mai exact era Bolivia. Ah, da, țara cu *one of the deadliest roads*, inimioare. Ceva super sanctuar pentru zeci de specii de animale (da, au și trei ursuleți) în miezul unei păduri. Bolivia e vecină cu Chile, și așa ne întorcem. Mi-am amintit de Carretera Austral (Ruta 7), acest drum de 2.200 de kilometri prin ruralul Patagoniei din care am parcurs și eu vreo 300.

M-a pufnit plânsul când mi-am amintit de toate lagunele, de munți, de toate râurile albastre, de frigul de la șapte dimineața și de cum soarele ieșea tot pe-atunci dintre ape în timp ce eu mă ghemuiam într-un autocar rablagit, înfrigurată, cu cearcăne și un picior beteag. M-a pufnit plânsul când mi-am amintit de toată frumusețea pe care n-o puteam cuprinde cu ochii. Toată sălbăticia aia întinsă pe o limbă interminabilă de pământ, împunsă în Pacific, din care eu am văzut un strop. Mă pufnește plânsul și acum când mă gândesc că aş fi în stare să mănânc pate pe pâine jumătate de an ca să mă întorc acolo (și cu un carnet de șofer) și să parcurg toți kilometrii. Să campez de la o zi la alta fără un plan bătut în cuie, să vorbesc în spaniolă, să trebuiască să fiu pregătită pentru toate anotimpurile în aceeași zi, să zâmbesc când trec pe lângă un guanaco cu gâtlej alungit.

Doare c-o să ieșim din situația asta și-o să ne putem face iar planuri pentru viitor și eu n-o să pot să plănuiesc să mă întorc acolo, pentru că nu cunosc o altă persoană în același moment al vieții asteia. Care să vrea un bilet spre o frumusețe care nu poate fi cuprinsă cu ochii. Izolarea asta nu face decât să-mi amintească de dureri care erau acolo și înainte, nimic nou, dar e prea puțin spațiu în casa asta acum și n-au gândurile astea unde să se piardă și mă trag după ele. Dar îmi șterg muci, mai beau niște apă cu lămâie și respir. Am învățat de la Tecău că dacă respir, sunt bine.

*Maria Bercea*

Ieri m-am tuns singură. N-am mai făcut asta de pe la 16 ani. Am văzut vreo 10 tutoriale pe YouTube, am prins părul din spate cu un clips din ăla roz de la Ikea de sigilat pungile, am retezat vreo 10 centimetri cu o mașină de tuns de la Lidl, apoi am scurtat și părțile din față cu foarfeca cumpărată ca să tund copilul. Am băjbăit 20 de minute încercând să prind șuvițele între lamele foarfecii, pentru că oglinda te păcălește și e și mai greu când te uiți printre fire și fără ochelari (ca să stea părul drept pe lângă față. A ieșit mult mai scurt decât îmi propusesem și probabil e în zigzag. Dar nu se vede, pentru că e un pic ondulat, și arată semidecent. Mi-a venit ideea acum două zile - și am trecut și printr-o scurtă etapă când voiam să-mi fac *undercut*. De obicei ezit cu săptămânile pentru o nouă tunsoare. Când nu poți schimba nimic din lumea exterioară, măcar atâta poți să faci.

*LE:* Mi s-a pus un nod în gât în seara asta când am aflat că tatăl unei prietene de-ale lui Răzvan, despre care știam că e infectat, e la ATI și e rău, în comă indusă. Are BPOC (despre care nu știa) - același diagnostic ca și taică-miu, BTW, dar probabil 10-15 ani mai puțin. Pot să fie 10.000 de morți în Italia și toți prinții și premierii lumii infectați, nu devine reală treaba cu epidemia până nu se apropie de tine.

### *Andreea Vrabie*

Nu prea scriu aici pentru că de fiecare dată când citesc poveștile voastre simt că eu nu am ce să povestesc. Nu am revelații despre viață și o zi bună e o zi în care nu s-a întâmplat nimic. Timpul se împarte între citit știri, discutat non-stop despre știri, gătit pentru că trebuie și muncă. Seara când mă culc mă bucur că am mai bifat o zi în toată nebunia asta în care oamenii la care țin au fost ok. Am mai bifat o zi și asta ne aduce mai aproape de final. Îmi dau seama că încă gândesc tot ce se întâmplă ca pe ceva temporar, după care vom reveni la normal, whatever that meant, deși rațional știu că nu e așa. Îmi e teamă că am ajuns să-mi amortească toate emoțiile, pentru că nu vreau să mai simt panică sau frică, și asta înseamnă că ajung să nu mai simt nici bucurie, nici încredere, nici empatie. O zi bună momentan e o zi în care nu am simțit nimic.

### *Nicoleta Rădăcină*

Nu am nicio rutină, dar nici nu mă chinui să stabilesc vreuna. Pare că singura constantă e să mă neglijez. Stau în pijamale și uit să mă spăl pe față, uit că am creme, geluri, serumuri, refuz să fac orice urmă de mișcare. Zile întregi nici nu scot capul pe geam. Nu trec de 100 de pași. Nu mă pieptăn. Toate dățile în care am zis că mă machiez și îmbrac fancy pentru mine, nu pentru alții, încep să-și piardă din credibilitate. Toate dățile în care am crezut că e mișto s-o iei de la capăt sunt departe și urâte și grele ca dracu.

### *Oana Barbonie*

Uite că au trecut multe zile și n-am mai scris nimic aici. N-am știut cum să dau un update despre viața mea pentru că simt c-o pun continuu pe pauză ca să nu o las să mă copleșească. Maică-mea e panicată, ascult o melodie. Andu, frate-miu, e tot în șomaj tehnic și doarme până la amiază a doua zi, iar asta mă demotivează ireal de tare - așa că mă prefac că stau singură. Eu mă panichez, baaam, bag jumate de comedie romantică văzută de câteva ori deja (nu pot procesa nimic nou).

Azi am spălat prosopul în care mi-a curs sânge din nas acum câteva zile. Am tot evitat pentru că voiam să-l bag într-o tură de mașină doar pe el, și-am zis că lenjeria de pe mine și de pe pat sunt prioritare. Când i-a venit rândul, l-am desfăcut și pus sub lumina de la geam. Avea 6 pete ca niște nuci indecise și una mai mare pe lângă care se învârtteau toate. Nu mi-a mai curs de luni de zile atâta sânge, poate chiar de un an de când mi-am ars o venă din nara dreaptă. Acum mi-a curs din cea stângă. / Am făcut colaje ieri și tot atunci am găsit o scrisoare pentru un fost lipită sub un desen, într-un carnețel de idei. Am tot amânat s-o recitesc. Mi-a fost greu să realizez că lucrurile chiar nu

mergeau bine, iar ideea că relația s-a terminat nedrept e doar un basm pe care nu știu de ce am ținut să-l duc cu mine. Apoi mi-am schimbat lenjeria de pat.

## **Sâmbătă, 28 martie 2020**

*Jo*

N-am făcut nimic azi. În afară de mâncare și de instagram. N-am mai dat televizorul pe știri de ieri după-amiază, așa că ziua de azi a fost un fel de zi de sâmbătă normal de leneșă și aproape am uitat ce e afară până când mi-a scris Elena pe WhatsApp că doamna care face curat pe scară e suspectă de coronavirus. S-a pus un afiș jos pe ușă, cu promisiunea că ne țin la curent.

Și mi-am dat seama că nu mai pot să beau cafea. Costin s-a lăsat de fumat, așa că mi se pare potrivit să renunț și eu la ceva, chiar dacă nu mi-am propus.

Îmi pare uneori că vom putea să ieșim din casă și să luăm totul de la capăt ca și cum nu s-a întâmplat nimic.

Mai des cred că nu vom mai ieși niciodată din casă în lumea pe care am lăsat-o afară pe 12 martie.

*Oana Filip*

Nu am mai ieșit din casă de miercuri și îmi găsesc tot felul de activități. Aranjez încetul cu încetul dulapurile în care timp de cinci ani am aruncat tot felul de obiecte. Mi-am făcut abonament la Magazin Istoric. 36 de lei, pe tot anul, varianta online, care pare că e pur și simplu macheta revistei tipărite. Acum câteva zile am găsit o spumă de păr expirată. Mi-am pus puțin în mână o picătură și m-am minunat cum acea picătură crește uriașă și devine un fel de mingiuță cauciucată pe care o putem arunca în aer. Mi-a plăcut așa mult că am decis să păstrez spuma. Să-mi dau și în păr deja nu a mai fost o idee foarte bună. Între timp am primit și răspunsul de la Magazin Istoric, care începe cu „sărut mîna”, deduc că redactorul lor e un fel de Carla care le răspunde abonaților sâmbătă la ora 22.

*Oana Sandu*

Mama a crescut în restaurante și zahanele, unde părinții ei munceau (bunicul adică, bunica doar îl ajuta când el era plecat după aprovizionare). Bunicul a fost șeful restaurantului Zăvoi din cel mai mare parc al orașului, cu vedere la lacul unde mama se dădea în leagăne-barcă pe gratis. Mama dormea cu mătușa ei, care locuia cu ei în camera din față, motiv pentru care bunica era mereu geloasă. Mătușa era maistră la fabrica de încălțăminte și mergea des pe la București, prin Cehia și Polonia, de unde venea cu pamioane pentru mama sau alte jucării de lemn de care nu avea nimeni. „Am iubit-o mult”, mi-a spus mama azi. „Am avut o copilărie frumoasă, chiar am avut”. Îți place să-mi povestești?, am întrebat-o azi. „Da, parcă îmi place dar parcă nu, că mi-e dor tare de ei”, mi-a spus plângând. Am început o serie de interviuri azi cu mama ca să o ajut să povestească, să mai prindem niște timp împreună și să i le dau moștenire Dorei. Am rămas la ziua când a trecut Oltul cu o prietenă pe o cameră de tir, trasă de un vecin, și era cât pe ce să se înece.

*Cătălina Albeanu*

N-am mai ieșit din casă de marți și n-am mai scris aici chiar de mai mult timp. Nu am obiceiul să scriu un jurnal, și săptămâna asta a fost un rollercoaster infinit. Am fost extrem de în urmă cu toate lucrurile la muncă și deși cred că închei săptămâna cu un task list bifat în mare parte, a fost un drum urât.

În ziua în care intram oficial în carantină la prânz, m-a sunat Dan de dimineață să-mi zică că vine la mine. M-a mai sunat de câteva ori să se gândească și răzgândească și a ajuns la 11:50 la ușă cu o niște mâncare și niște băgăjele (read: nu foarte multe lucruri). A fost ceva pe repede înainte, fără o discuție clară despre ce facem și de ce. Zicea că nu știe cât o să stea, că nu-i place c-a plecat de acasă în grabă și că dacă se întâmplă ceva cât nu-i acolo. A fost drăguț să play house o perioadă și azi a plecat, pentru că îl stresa că plecase în grabă din casă. Nu o să ne mai vedem până se termină carantina, pentru că eu nu vreau să fac alte drumuri decât până la gunoi și la Mega.

Mă tot gândesc la faza aia cu testarea oamenilor în fața blocului și că dacă e cineva pozitiv, spun că bagă toată scara în carantină. Mie mi-e groază și să activez în vreun fel senzorul de gaze, pentru că se opresc gazele pe toată scara. D-apoi să fiu eu aia care bagă toată scara în carantină, că am mers să mă văd cu prietenul.

*Ana Maria Ciobanu*

Am ieșit la alergat pe stradă. Puțin sub 2 km. Mai puteam, nu zic nu, dar mi-era teamă de toți oamenii care se apropiau, iar două săptămâni de fumat un pachet pe zi sigur își spun cuvântul. Mi-am propus să ies mâine dimineața de tot și să alerg pe strada mea până intru în transă și o să mi se pară că alerg pe o faleză din Grecia.

Sigur că avem și nicio zi fără gătit, curățat, dezinfectat, strâns, tantrum, bătaie între copii, jălituri în casă, pahare sparte, fond de ten și rujuri mâncate, ești o mamă rea, proastă, urâtă, pisăloagă...

Ce face o mamă responsabilă când copiii ei încep să vorbească urât? Îi învață poeziile cu „Pe o bară se căca o cioară” și „La popa la poartă e o pisică moartă...”. Ok, și „Somnoroase păsărele”.

Azi pisica noastră Ax a ieșit pe stradă. Vic a izbucnit în plâns: „Axxx o să iei coronavirus!!!!”

#### *Irina Tacu*

Am visat aseară că locuiam într-o cameră mare, spațioasă, căreia nu-i vedeam limitele. Mă gândeam cu ce aș putea s-o decorez și mă consultam și cu Anca. Pentru că Nicoleta C. avea drum la IKEA, am rugat-o să-mi cumpere și mie un dulap mare pentru haine. Înainte să se termine visul cred că tocmai suna la ușă să mi-l aducă. Tot atunci m-am gândit că s-ar potrivi la intrare o plantă mare în ghiveci și o băncuță pe care să te așezi când vii de afară și vrei să te descălți. Au apărut imediat și le-am așezat una lângă alta. Nu era și dezinfectant în vis. Era o cameră cu multă lumină și cu posibilitatea de a-i da viață de la zero.

#### *Cătălina Penciu*

N-am mai făcut curățenie sâmbăta de câțiva ani buni. Un prieten foarte apropiat mi-a zis acum câțiva ani, în timp ce pedalam încântați prin Berlin, că de când a realizat că weekendul e momentul ăla în care testează ce viață ar trăi dacă n-ar merge în fiecare zi la birou, nu-și mai pierde sâmbetele cu dat cu aspiratorul sau spălat geamuri. Mi-a picat atunci o fisă grea de tot: adică există o variantă diferită de a face asta? Adică aș putea înlocui anxietatea și agitația de fiecare sâmbătă dimineață cu altceva? (Cu ce?!) De când mă știu, weekendul începea cu pus haine, farfurii, prostii la locul lor (întâi ordine), și-apoi: dat cu aspiratorul, spălat pe jos, șters praful (și curățenie). Am luat obiceiul ăsta prost cu mine când m-am mutat de la ai mei, și n-am ratat nici un moment - până ce m-am întors din Berlin. De-atunci distribui bucăți de făcut ordine și mici pauze de curățenie în timpul săptămânii, după birou. Acum un an, a apărut în vizor și Duminica fără social media, povestită luni dimineață, și am mai decupat niște timp liber cu ocazia asta. Însă nu-mi aduc aminte când m-am simțit mai bine ca acum, când scriu rândurile astea de pe balconul proaspăt recuperat din ghearele

jegului, după ce am pus o mașină de rufe, după ce am spălat lună baie, după ce am dat cu aspiratorul și-am schimbat așternuturile în dormitor. Habar n-am dacă asta se poate numi regresie, sau doar obiceiurile pe care le ai în sânge dintotdeauna fac teribil de bine într-un moment în care toate zilele sunt ziua cârțiței.

## **Vineri, 27 martie 2020**

*Oana Sandu*

Nu prea știu cum și când și de ce s-a terminat săptămâna asta. Simt că nu am dus niciun gând la capăt. Am vorbit cu zeci de oameni și nu am găsit nicio poveste. Aseară țopăiam că vorbesc cu o femeie însărcinată, în contracții, și mă felicitam că am găsit-o și acum nu am nimic. Adi mi-a zis ieri că i-am promis două ore de lucru și tot la mine au ajuns. Mi-am sunat terapeuta marți cerându-i o ședință de urgență (nu am mai făcut terapie de un an așteptând perioada bună în care mi-o voi permite) și mi-a spus că ar trebui să mă concentrez pe un lucru și să-mi asum că celelalte nu vor ieși bine (fie munca, fie familia, fie mai e ceva?). Doar că eu nu știu cum te-ai putea concentra pe ceva când acasă, în spațiul ăsta de nici 70 de metri pătrați se întâmplă totul. Mi-a zis să mă gândesc la viitor: ce vreau să fac după ce se termină, ce planuri am pentru mine. Îmi răsună în minte doar ce-mi povestește Dora mai mereu: jocul de rol cu mama care pleacă două zile la conferință (și nici nu am mai plecat!!) și altcineva stă cu copilul ei (îmi trăneste un bebeluș păpușă în brațe și-mi spune să vorbesc neapărat cu el) în timp ce ea vorbește la telefon și la laptop și apoi vine și îmbrățișează bebelușul. „Te mai duci la muncă, mama?” „Nu, mami, lucrez de aici de acasă”. „Mulțumesc, mama, că stai împreună cu mine”.

*Maria Bercea*

Am atins perfecțiunea rutinei casnice. Trezit la 8, mic dejun la TV (ou fiert, griș cu lapte sau terci de ovăz pentru copil; overnight oats sau cereale cu iaurt și banană pentru mine), apoi ședință/call pe Zoom + altele până pe la 12.30, timp în care Răzvan întreține copilul (ieri și azi s-au jucat de-a restaurantul). Încălzesc sau gătesc rapid ceva, culc copilul (misson accomplished maxim la 15.00), apoi mai lucrez, ședință Zoom de la 4 sau 5 (nu chiar zilnic), rezolvat cina în jur de 19.00, apoi mâncăm, Răzvan îi face băiță, eu îl șterg și îl îmbrac, ne mai jucăm puțin, apoi Răzvan îl culcă, eu mai lucrez, închid laptopul la 00.00, adorm la 01.00. (De obicei mai facem schimb cine îl culcă la

prânz și cine seara, dar ultimele patru zile au fost fix așa, că am avut de montat și programat newsletterul seara.)

Literatura de parenting mizează mult pe ideea că celor mici le plac rutinele. Să știe ce urmează, care-s părțile componente ale unei zile. Într-un fel, pare să funcționeze. De patru zile l-am convins pe Mihai (3 ani și 7 luni) să adoarmă singur, fără să mai fie unul dintre noi cu el în pat, ci alături, pe covor. Pentru adulți, rutina e simplificare, dar și uzură. Nu mai știu ce-a fost marți și ce-a fost joi.

## **Joi, 26 martie 2020**

*Ana Maria*

Frișcă cu afine și bomboane. Orez cu lapte. Lasagna. Omletă.

Pictură pe pânză. Să coasem frumos.

Spălat copiii pe cap și pieptănat.

Închis două texte pe care nu le editasem de o săptămână.

Închis nesatisfăcător un draft 1.

10 abdomene,

30 de genoflexiuni.

2 beri,

Iris unplugged din 2003.

Mai nimic.

*Maria Bercea*

Eu: Până mai ies eu din casă o să-mi expire fardurile.

Răzvan: Tu poți să-ți comanzi de pe internet. Eu nu pot să mă tund pe internet.

Eu: Te tund eu. Ne tundem toți trei cu creastă. Oricum până mai ies eu din casă o să-mi crească părul la loc.

*Oana Barbonie*

Când mă dor ochii din cauza ecranelor în care muncesc sau mă uit pe TikTok, o iau pe Toro, pisică-mea, o pun pe calorifer și ne uităm pe geam la porumbei. Uneori cred că pisica mea e foarte deșteaptă și înțelege dubioșel de multe, dar cine nu ar spune asta despre pisica lui? Mă doare stomacul de la mâncatul de orice oricând. Nu îmi mai e așa frică de viitor. Când mă apucă panica,

mai mut ceva prin cameră deși am doar 4 lucruri și opțiuni puține: un pat-canapea, o masă, un scaun, un Billy mic. L-am mutat atât de mult pe ăsta că azi i-au cedat toate rafturile și m-am trezit cu cărțile pe jos. L-am lăsat așa, am dat două e-mailuri și după m-am apucat să pun totul la loc.

*Nicoleta Coșoreanu*

Filmul zilei mele s-a rupt puțin înainte de ora 13, când am văzut că peste 20 de medici de la unul din spitalele de acasă au fost confirmați pozitiv cu COVID-19. Am început să umblu ca o găină fără cap pe internet, în speranța că poate-poate, s-a strecurat pe undeva informația cu numărul total de cazuri din județ. Am găsit în toată presa locală informația că nu pot primi datele astea de la autoritățile județene, ci doar de la cele centrale și am simțit cum mi se umflă tâmpilele de frustrare și nervi și cum mi se înfundă urechile. Dacă aș putea ieși acum din casă, aș vrea să merg în fața sediului MAI doar ca să urlu vreo câteva minute. Până atunci, stau și mă prăjesc în anxietatea proprie și joc rolul omului rațional și calm când vorbesc cu ai mei la telefon și le spun cât de des pot, să aibă grijă de ei.

Mi-am mai revenit pe seară, după primul meu interviu pe Zoom, dar cred în continuare că o să-mi traumatizez prima sursă cu care o să am interviu față în față, că voi vrea să iau în brațe persoana respectivă.

*Anca Iosif*

Ascult melodii despre Patagonia și mă uit la poze cu Vilnius, una dintre cele mai cochete capitale în care am ajuns. Oh, Madrid și vermutul de la prânz și toate tapas-urile din lume la o terasă, sub soare. E des în capul meu așa.

Am visat că mă mutam într-o favelă mai boho-chic, dar într-o casă destul de dărăpănată. Pe ce puneam mâna cădea. Dar eram fericită că aveam în curte o vatră pe care puteam face focul. Mi-am amintit de tot anul din Lituania.

Trec pe maps la Prescott, Arizona, cu multe stânci văd (băluțe). M-am întors la episodul meu favorit din Radiolab: [\*Man versus horse\*](#). Uitasem cât am râs prima și a doua oară la episodul ăsta. Lovely, de la știință la cum au început să aibă oamenii cururi și da, punctul culminant: un ultramaraton *man versus horse*, care chiar se întâmplă acolo. Mă rog, apoi am văzut că e unul și-n UK, o să devină mainstream la un moment dat (?). Mi-ar plăcea să pot strecura și eu într-o zi

într-un articol ceva de genul *Walk around the room and clench your butt* și să sune natural, cum le iese lor.

Acum, că l-am ascultat a treia oară, am început să pun pauze și să caut chestii pe net în timp ce vorbesc ei. Ceva ligament la ceafă pe care-l avem noi oamenii de la Homo erectus și care ne susține capul să nu se bălăngăne în timp ce alergăm (porcii și maimuțele nu-l au, fiecare se descurcă cu ce ligamente poate), antilopa Kuduuuu cu cele mai simpatice coarne, așa, spiralate (am citit că sunt folosite pentru fabricat vuvuzele).

## **Miercuri, 25 martie 2020**

*Vlad Odobescu*

După multe nopți cu somn plin, azi m-am trezit la 3 și n-am mai reușit să adorm. M-am gândit la cifrele văzute înainte de culcare pe [Worldometers.info](https://www.worldometers.info) (10% cazuri noi pe zi), m-am gândit la ceea ce pare începutul de implozie al sistemului medical românesc după ce-am văzut [articolul de pe Recorder](#) despre asta, m-am gândit la tot ce părea o prioritate pentru mine acum două săptămâni și nu mai e. La 5 m-am ridicat din pat și m-am dus în bucătărie, ca să mai transcriu niște interviuri despre lumea de mâine, cea pe care n-o mai știm deloc.

*Carla Lunguți*

Îmi face bine orice Zoom sau conversație pe care o am cu oamenii din echipă. Mă ajută să mă simt mai puțin singură și în siguranță. În haosul din capul meu care îmi spune că sunt praf, că nu fac destul, că nu sunt în stare de nimic, că nu am grijă de bunici, sunt legătura cu realitatea. Sper ca fiecare om care lucrează acum din vârful patului sau singur într-un apartament, să aibă norocul ăsta.

*Ana Maria*

Am ascultat ședința de la 4 citind povești copiilor. Seara am dansat cu toții pe Bomfunk MC. Mama mi-a lăsat atârnată de poartă o sacoșă cu două jocuri „Să Țesem frumos” și „Să coasem frumos”. N-am fost niciodată bună la treburile astea, iar acum cu nervii întinși la maximum, habar n-am cum să le arăt copiilor cu plăcere neprefăcută și să-i ajut să aibă răbdare :))  
Și sufăăăăăă că nu scriu, că nu-s utilă. Bălesc la fotografiile Ioanei Moldovan care umblă cu rulota prin țară și visez noaptea că n-am pe nimeni și fac teren *like there's no tomorrow*.

*Anca Iosif*

Hva er vi? Jeg vet ikke. (Ce suntem? Nu știu.) A doua zi de norvegiană și Duolingo going strong cu întrebări prea filosofice pentru acum. Dar o să merite într-o zi, northern lights, o să merite.

## **Marti, 24 martie 2020**

*Irina Tacu*

Merg la baie, fac pipi, mă spăl pe mâini, mă dau cu cremă. Spăl o farfurie, mă spăl pe mâini, mă dau cu cremă. Ating întrerupătorul, mă spăl pe mâini, mă dau cu cremă. Dimineața meditez sau fac yoga și apoi fac duș înainte de check-in. Schimb bluza în care dorm cu un hanorac sau o bluză cu care aș fi mers la redacție. În picioare îmi pun șosetele colorate pe care le-aș fi luat la redacție. În rest rămân în colanți. Mă dau cu fond de ten și cu rimmel, să simt că ies dintr-un moment și intru în altul. Încerc să fiu prezentă în toate discuțiile. Îmi propun să las țigările ca să fiu mai puțin obosită (și să mai economisesc și niște bani, tbh). De azi scriu într-un jurnal când îmi vine să fumez și ce aș putea să fac în loc. Când văd o idee de poveste umană, o trec în jurnal (alt jurnal). Vorbesc cu necunoscuți pe mess și pe Whatsapp și încheiem cu „Sper că ești bine” și „Take care”. Încerc să nu mă panichez că parcă n-am găsit încă o poveste.

Azi am avut terapie prin Skype (a doua săptămână la rând). De obicei stau întinsă pe o canapea și n-o văd deloc pe femeia asta, doar o aud, iar acum trebuie să fac contact vizual cu ea 50 de minute; mai ciudat acum e că încheie fiecare frază cu un zâmbet optimist și îmi dă sfaturi neobișnuit de mult. Mă încurajează mai mult ca niciodată. Înainte mă lăsa să gândesc mai mult singură. Mă întreb ce e în mintea ei în perioada asta când vede prin ecrane atâția oameni închiși în case.

Îmi vine să mănânc continuu. Uneori o fac.

Devine mai ușor să mă ridic o dată la o oră/ două să-mi întind picioarele și să mai fac niște pași. Seara vorbesc cu ai mei. Apoi cu fratele meu. Mai trec o idee de poveste umană în jurnalul de *challenge*. Un polițist tânăr divorțat renunță să-și mai vadă copilul ca să-l țină departe de riscuri. Seara fac pipi, mă spăl pe mâini, mă dau cu cremă, mă bag în pat. Țin panica departe cu obiceiuri și piele fină.

*Valentina Nicolae*

Ieri și azi am fost foarte speriată. M-am trezit ieri cu nasul direct în știrea că trei oameni au murit din cauza coronavirusului (în weekend am stat departe de internet) și asta m-a dăruit. Găseam un soi de alinare în gândul că n-a murit nimeni până acum. Mi se pare că am trecut la next level și că o

să fie din nou ca la colectiv, când dădeam refresh compulsiv la paginile de știri și vedeam cum tot crește numărul de morți: 32, 35, 43.

Mă concentrez greu la lucru, dar simt nevoia, în schimb, să vorbesc cu prietenii apropiați. Azi am vorbit la telefon mai mult ca în toate zilele de carantină la un loc. Am discutat cu o prietenă unde să mergem prima oară după ce se termină. În natură, clar. Apoi care-i cel mai frumos parc din București. Eu am zis Tei, că are și lac și abia l-am descoperit. Ea a zis Carol, „că are copacii ăia stufoși”. S-a lăsat o tăcere întreruptă de vocea găjăită de la megafon: „Stați în casă! Pentru sănătatea voastră...”

### *Andreea Giuclea*

După ce-am început ziua ascultând un podcast despre cum în China se pregătesc să reînceapă campionatul de baschet în aprilie și zicându-mi că există speranță, a venit vestea amânării Jocurilor, pentru care nu eram pregătită psihic să se întâmple chiar azi, cum nu eram nici pentru carantina de mâine. Mi-a venit să plâng, pentru textul care n-a trăit nicio zi, pentru interviurile încă nescrise care nu mai sunt relevante și pentru toate planurile pe care mi le făcusem pentru anul ăsta, apoi m-am simțit prost că plâng pentru asta. Dar n-am putut să fac mai nimic și am amânat un interviu pe mâine. Seara m-am dus cu frati-miu la Elena Pagu cu ceva cumpărături și câteva cărți pe care i le-a trimis mama și mi-a cam rupt inima a doua oară azi: ne aștepta pe hol, ieșită din casă (cum face de obicei) și când a văzut câte plase îi dusesem a întrebat: dar chiar așa de rău e? I-am zis că da, să stea în casă de mâine, e și i-au dat lacrimile, a zis că ea dacă nu face mișcare moare. Acasă am vorbit cu fetele și una din ele a zis că atunci când se culcă se gândește la o seară de vară când eram toate în grădină la Verona. Broke my heart the third time.

### *Cristi Lupșa*

Am mers și azi, ca și ieri, la birou, Cu hârtia de la angajator în ghiozdan, dată de mine, pentru mine, în cele nici zece minute de mers pe jos, pe un șir de străduțe scurte, holbându-mă atent la cine e pe stradă. Cum arată o persoană infectată? Nicicum. Toți suntem persoane infectate sau neinfectate. Am devenit proprii noștrii dușmani și singurii noștri salvatori. Ani de zile muncești să-l faci pe Celălalt să nu mai existe, să nu mai tresari când ești lângă Celălalt, să nu te mai sperie culoarea, credința, vulnerabilitățile Celuilalt și brusc, într-o zi, toți devin Ceilalți. Tu devii Celălalt. Am simțit tensiunea asta între oameni pe stradă, în magazine, în poveștile oamenilor online. Tot ce avem nevoie - înțelegere, căldură, atingere - putem primi doar de la ceilalți. Tot ce trebuie să evităm azi,

la fel. Oamenii care îți fac bine sunt astăzi oamenii care îți pot face rău. Oamenii spre care fugim sunt oamenii de care fugim. Și cred că sentimentul ăsta al unei despărțiri pe care n-o vrei, dar știi că îți poate mai bine pe termen lung cu ea, e cel care ne copleșește. Pentru că cere neocortex, rațiune, călăreț: cel mai bine pentru amândoi e să fim departe unii de alții, deși tocmai apropierea ne-ar face bine acum. Când te uiți așa la lume devine destul de ușor de înțeles cum luăm decizii îndoielnice.

*Carla Lunguți*

Astăzi am ieșit din casă. M-am văzut cu Barbonie, Mihai și Oana ca să le dau declarațiile. Drumul de la scara blocului până la mașină mi s-a părut rai. Respiram aer curat și eram sub cerul liber. Am intrat și până în Mega Image ca să fac niște cumpărături. Am ieșit din magazin doar cu niște dovlecei și suc la cutie. Oamenii cumpărau tot ce găseau și puneau mâna pe toate fructele așa că m-am panicat și am plecat. M-am simțit recunoscătoare că am ieșit măcar din casă.

*Oana Barbonie*

Aseară m-am uitat la *Crazy Rich Asians* și am plâns la final și văleu, ce dor îmi era să plâng și de altceva decât de teamă de viitor. Să urlu singură în cameră *Seeee pupăăăăă* și să panichez pisica. În rest, am vorbit cu Buna mea. Își făcea griji că eu și frate-miu stăm închiși într-un apartament, că nu mâncăm suficient și că nu prea există șanse să găsim și eu un băiat anul ăsta și să mă mărit. Din casă chiar nu prea sunt șanse, mamaie. Nici de la geam, că *nu e nimeni pe stradă să vadăăă*.

*Ana Maria*

N-am reușit să mai scriu zilnic aici, simt un vid. Dau toată energia ca să nu transmit neliniște copiilor, apoi mă desumflu ca un balon de loc de joacă. Azi însă le-am spus că am o zi proastă pentru că mă bufnea plânsul din oră în oră. Abia acum când sună sirenele de poliție, când se aude ordonanța la megafon, când ai nevoie de hârtie ca să ieși din casă, a devenit real.

Nu am putut să mă bucur nici de locul 2 la superscrieri, zici că am visat.

Mă pregătesc de ultima alergare pentru cine știe cât timp. Alerg până la Gloria să iau declarația pe proprie răspundere și adeverința de la DoR pentru că Jo e drăguță și ni le-a adus aproape de casă.

De acum nu știu.

Aș mânca pământul ăsta, aș vorbi cu toți oamenii de pe stradă, aș sta cu polițiștii care ne înseamnă în case, cu casierele, cu măturătorii, cu gunoierii.

Mi-e silă de mine că nu știu ce să fac cu Lucia, fata care mă mai ajuta la curățenie. Dacă nu o chem, nu are din ce să trăiască, nu are asigurare medicală, nu are contract de muncă. Dacă o chem, ne expun și pe ea și pe noi. Aș vrea să o plătesc în avans până când vom fi bine, dar nu am banii ăștia și tot iresponsabil ar fi.

*Anca Vancu*

Câte chestii poți totuși să faci stând în casă. Azi am călătorit. Sătulă de plimbarea zilnică în jurul camerei mele și de privit cum se schimbă viața de la geam, am început să mă plimb virtual pe Google Street View, învârtindu-mă 360 de grade prin fotografiile pe care le fac oamenii dintr-un parc, un stadion sau o piațetă. M-am dus în Perugia, unde ar fi trebuit să plec săptămâna viitoare, dar nu se mai poate. M-am întâlnit cu niște fețe vesele în fața unui McDonalds, am văzut ghetele vișinii și cool ale unui femei care s-a rotit să surprindă un pod peste lac în parcul Percorso Verde și m-am oprit în locul unde duc toate drumurile din oraș, Piazza IV Novembre, luminată cald de felinare seara. Am găsit și [o cameră live](#) de-acolo. Și am stat așa și m-am uitat, împreună cu alți 593 de oameni, cum mai trecea câte-un om pe acolo, cu o plasă, cu un câine, și printre toate grijile pământului, am zâmbit resemnată. Măine, dacă am chef, mă duc la plajă.

*Nicoleta Rădăcină*

După ce am făcut o semi-scenă înainte să se interzică ieșitul afară altfel decât pentru mers la serviciu și cumpărături și i-am spus lui Alex un fel de „asta e, nu ne mai vedem până se ridică lockdownul”, astăzi i-am scris să-l întreb dacă nu vrea totuși să se mute la mine cât o dura toată treaba. Am făcut-o instinctiv. Plus că adunasem și niște vinovăție.

Niciunul dintre noi nu e sigur că o să rezistăm sub aceeași streășină atâtea zile, dar am zis că încercăm. Avem și o cameră goală, că noua colegă tot blocată în Galați e. Avem și o bucătărie și un hol. Deci belșug.

De ce să mint, e ca un test. Nu putem ieși din asta decât mutați împreună sau despărțiți. Altceva m-ar uimi până și pe mine.

*Jo Ilie*

M-a bușit plânsul când m-a întrebat Anca Iosif cum îmi e. Și nici nu puteam să mă șterg de lacrimi că eram la colț de stradă, cu mănuși de cauciuc în mâini și o eșarfă trasă până sub ochi, că nu am

maskă. Și ea la fel, cu o maskă de schi. Ne-am văzut să-i dau formularele pentru deplasare de care avem nevoie de mâine. Și mai tare când a vrut să ne îmbrățișăm și i-am zis că nu putem. Am plâns apoi pe tot drumul până următorul loc de întâlnire, unde au venit Ana, Milli și Adi, să le dau și lor.

Am nevoie de timp să țin doliu pentru viața pe care am avut-o și la care nu o să mai revenim niciodată.

## **Luni, 23 martie 2020**

*Nicoleta Rădăcină*

Și Greuceanu mai cade câteodată. Ce profeție. După o primă săptămână în care m-au alimentat turbo niște subiecte care s-au învechit la două zile distanță, zilele astea abia mă ridic din pat să mă pun în canapea. Chiar dacă mă trezesc la aceeași oră, 7:23, fără alarmă. Mă trezesc diverse panici. Că virusul ăsta o să ajungă la cei apropiați și o să zac în suc propriu de neputință, că nu contez ca reporter, că o să fim din nou la fel de săraci cum eram când mințeam la școală că mama e casnică, nu lucrătoare la serviciul de salubritate din port.

Îmi spun că e o curbă firească de panică; o să treacă, trebuie doar s-o trăiesc.

Am încetat să număr de câte ori mi-am zis în gând "țara arde și baba se piaptână" atunci când am dezbătut eu cu mine orice subiect nu are cifre sau legi, nu face dezvăluiri despre sistem. Deși asta n-a fost niciodată ceva ce știu eu să fac, ceva ce mi-am dorit vreodată pe bune. M-a tras panica în vârtej.

Mi-e dor să scriu observație. Mi-e dor să descriu o expresie facială; să am dileme dacă menționez firele albe sau chelia prematură. Deși de cele mai multe ori, nu sunt dileme. De cele mai multe ori, nu le menționez.

Sunt recunoscătoare pentru DoR de scris și întrebările pe care ni le punem. Chiar dacă nu toate au un răspuns instant, toate mă fac să mă simt mai ușoară (și asta e important în zilele astea de hibernare corporală).

*Oana Sandu*

Azi am făcut turte cu brânză pentru că Dorei îi era dor de turte cu brânză. Mi-am adus aminte de când o rugam pe mama să-mi facă ceva bun, ceva anume și ea se ridica din pat și-mi zicea „of, bine, hai că-ți fac dar voiam și eu să mă odihnesc”. Iată, am devenit mama și asta nu e partea nasoală. Partea nasoală e că abia acum înțeleg. Și ca să fiu și ca bunica, le-am învelit cu prosop să rămână calde.

Soră-mea mă ajută cu 100 de dolari pe lună. M-am simțit prost dar am acceptat, evident. Nici nu știu de ce mă simt prost. Mă simt prost pentru că, de fapt, nu știu dacă voi face față. Am trecut printr-o perioadă nu foarte ușoară în ultimul an și jumătate și sper să fac față în continuare. Cum o să se transforme meseria de reporter? O să facem teren cu frică, o să ne dezinfectăm după ce intrăm în casele oamenilor? O să tânjim după interviuri la telefon mai bine? Brrrr.

Măine mă duc la mama. Fie ce-o fi. O simt că îmi zice printre rânduri că nu mai are mult timp și ce-i asta să-l petreacă singură? Am mutat-o la București și mi-am promis că o să fiu mereu cu ea, o să o duc la film, la teatru, o să o pun să se vadă cu prietenele ei ca să nu ducă dorul de casă și grădină. Iar simt că am luat eu decizii pentru alții și ăsta-i gând de vină. O altă idee e să-i pun HBO, 13 lei pe lună. O fac și pe asta. Seara Adi a făcut o fritatta cu spanac și cârnați și am băut noul vin Perfect simplu, despre care Dora a zis că miroase a roșu și l-a agitat ca tati. Bine că măcar avem vin.

*Oana Filip*

Tocmai am vorbit cu mama. De mâine, fratele meu pleacă la țară, la bunicul meu, să-și petreacă restul pandemiei acolo. E mai ușor să faci față izolării când ai o curte și o grădină în care să mai ieși la aer. Tot de mâine tata o să înceapă să-și sune clienții care i-au dat avans pentru diferite piese de mobilier (tata are un atelier de tâmplărie). O să discute cu ei să vadă dacă poate amâna comenzile până după ce trece starea de urgență. Am râs la telefon și ne-am făcut tot felul de scenarii: ce-o să se întâmple cu apartamentul pentru care am dat un avans, dar încă nu am făcut un credit pentru restul sumei, ce-o să se întâmple dacă cineva din familie moare și eu nu pot să ajung acasă (oricum la ce familie mare avem, alea opt locuri se ocupă mai repede decât ajunge veste la mine). Mi-a spus că miercuri trebuia să se vopsească. Voia să o facă acasă, ca un cetățean responsabil, dar problema e că coafeza ei, la care merge de 20 de ani, nu vrea să-i spună ce număr are culoarea cu care o vopsește. I-a spus că preferă să o vopsească ea, chiar și în stare de urgență.

*Jo*

Am cam căzut weekendul ăsta. Sâmbătă dimineață mă durea tot spatele de parcă ținusem lumea în spate. Mi-am dat seama că vineri nu m-am ridicat aproape deloc din scaunul de la birou de la 7 dimineața la 7 seara, când s-a terminat petrecerea. Și spatele ăsta cât să ducă?

Așa că în weekend mi-am dat timp să-mi revin puțin. Da, am mai și lucrat, dar într-un echilibru mai bun. Mi-am făcut ordine în casă, am gătit, m-am uitat la seriale pe care le-am mai văzut (că nu am energie pentru ceva nou), mi-am făcut unghiile cu patru oje diferite (vă arăt la check-in).

Eu nu sufăr că stau în casă - chiar nu sunt o persoană outdoorsy - și chiar mă gândesc cu groază la momentul în care lucrurile vor reveni la normal și nu voi avea nicio scuză să nu mă ridic din pat în weekenduri, dar sufăr pentru că mi-e dor de toată lumea de la redacție și de vorbit față în față.

Costin a fost anunțat de manager că primește șomaj tehnic. Yay!

## **Duminică, 22 martie 2020**

*Barbonie*

N-am mai apucat să scriu aici că n-am avut forță. M-a doborât mai tare decât așteptam șomajul lui frate-miu, mai ales că vestea a fost urmată de-o discuție cu ai mei despre viitor. Deci nu mi-a fost prea bine în astea două zile. Am plâns mult și nici nu pot să pun degetul pe ce mă apasă mai tare. Anul ăsta urma să merg cu maică-mea la băi ca să ne apropiem, urma să fac un cuptor cu taică-miu, ca să vorbim despre viață, anul ăsta îmi dădeam dizertația și ca să îi scriu un mesaj lui Vintilă ca mulțumire pentru cum m-a apropiat de oameni și antropologie - cu dizertația în attach. La băi nu mai mergem, bani de materiale pentru cuptor nu vor fi, Vintilă a murit.

*Maria Bercea*

Ieri am fost într-o pădure goală (sau într-o feliuță goală de pădure), am cules viorele, Mihai a scormonit cu bețe prin pământ, am făcut stretching; acasă am sărit cu Mihai vreo 5 minute, am comandat pizza (că cine știe când om mai putea), am vorbit cu prietena din Anglia care are de luni copiii acasă și mult de lucru, dar ar putea să-i ducă încă la școală, pentru că e *essential worker* (lucrează pentru autoritatea locală). Se estimează că școala la ei s-ar închide pentru 16 săptămâni.

*Anca Iosif*

Azi am căutat pentru prima oară în viață bandă de alergat pe Emag. Am ieșit la alergat, contrar declarațiilor de ieri. Pentru că mă duc singură, pentru că e 7:30 a.m. și nu poate decât să-mi fie bine

după. După o pauză de patru zile, am avut gaz pentru vreo 7,5 kilometri și nu m-am oprit deloc epuizată (și-am avut și spor la un pic de yoga apoi, după vreo doi ani). Poate și datorită adidașilor noi, a vântului de 7:30 dimineața care anunța să-i dau bătaie, că n-o să mai fie frumos mult timp. Poate și datorită vocii nervoase a lui Eminem. [\*Throw me to them wolves and close the gate up/ I'm afraid of what'll happen to them wolves.\*](#) Numai că la final nu m-am mai simțit oxigenată și cu baterii încărcate, ci parcă mai mult apăsată de toată situația. Rămăsesem încă cu spaima de când a sunat ieri RO-ALERTUL. Dacă prietenul Raed a ajuns acolo, înseamnă că l-au enervat mult copiii. Așa că vinovăția a furat all the fun of running. La asta s-a mai adăugat și predica unei prietene (care și ea aleargă), la telefon. „Te-oi pregăti pentru Olimpiadă, sau cum?”. Și un articol de la o comunitate mare de alergat care îndemna la stat acasă. Taberele sunt împărțite pe partea de mișcare în perioada asta, dar eu de azi m-am hotărât să pun pe raft adidașii noi de alergat. Ok, și pe cei vechi. Rămân în curtea școlii. Încerc să mă reîmprietenesc cu yoga. Bandă de alergat nu-mi iau că era să leșin când am citit că poate să coste și 2.000 de lei.

#### *Cristian Lupșa*

Fac o forțare pe final de săptămână să păstrez media de 10.000 de pași. Știu că e un soi de contact frivol cu o realitate controlată. Dar vreau s-o fac și ca o dovadă că „uite, până la un punct, e despre ce decizii luăm”. Azi trebuia să fac 17K pași ca armonizez ce am pierdut. Sunt pe la 16K, după o alergare și un tur de Mega-uri pentru provizii. Deja m-am gândit cum poți alerga pe terasă - un francez a făcut un maraton pe terasă acum câteva zile. Am sărbătorit cinci ani de relație fără a sărbători ceva; poate doar frustrarea că așa am ajuns să sărbătorim. Ieri am avut vremea de partea noastră, dar ne-a răpit MAI-ul seara. Fratele meu e în continuare exasperat de copii: s-au întors în CJ de la izolarea de pe malul Mureșului și ăsta micul deja a băut ceva lichid de vase. Au comandat ceva de mâncare și s-a dus 150 de lei. Toate lucrurile pe care le construia pentru festivaluri din vara asta sunt cam pe hold.

Ce zi să-mi fac debutul cu videouri cu mine făcând sport pe Instagram. Am mai filmat chestii îndoielnice la viața mea (cu mine prezentând știri, talk show-uri etc), dar aveam 14 ani. Eram Selly înainte ca părinții lui Selly să se cunoască. Dar nu știu dacă e nevoie de partea aia a personalității mele în lume. Poate îi ajută pe alții să râdă, dar ajută brandul? Faptul că am pus această întrebare mă face pe mine să râd.

Îmi e dor să fim mulți la redacție. Am constant emoții că greșesc ca manager de la distanță, că există un ghid al bunelor maniere în situații de criză pe care nu-l respect. Fiți înțelegători.

#### *Cătălina Penciu*

Am ieșit să alerg, cu gândul că o să încep, poate, să fac asta săptămânal. Eram destul de energică în primii kilometri, și mă gândeam constant dacă o să reușesc să scot sub 7min/km (cât scot de obicei). Când am ajuns pe Primăverii, m-am întrebat a cel puțin mia oară cum e să fii în izolare la Vila Lac 3, și tocmai când încheiam gândul ăsta am dat nas în nas cu [Hermann](#). Nu-mi place să creadă oamenii că mă bag în seamă, așa că n-am zis nimic și am trecut mai departe (dar m-am bucurat). Când am ajuns pe podul din Bordei mi-am dat seama că de data asta chiar e posibil să fi alergat mai repede. Am traversat parcul, am trecut pe lângă Plantini, și-am început un recensământ mental al tuturor oamenilor pe care i-am zărit afară până atunci: 2 alergători, un tată cu un cărucior, proprietara lui Hermann și mulți paznici. Not bad. De la metrou de la Aurel Vlaicu au ieșit doar două persoane și ăla a fost primul moment când mi-am dat seama că oamenii chiar par să stea acasă. Nici măcar un kilometru mai târziu, trec pe lângă biserică: preotul ținea liturghia afară, și cel puțin 30 de enoriași erau cam la doi metri distanță unul de altul, împrăștiați în toată curtea bisericii, pe iarba proaspăt tunsă cu o zi înainte. Amărui: parcă nu-mi vine să cred că atâția oameni înțeleg recomandările de izolare și tocmai aici nu pricepe nimeni nimic. În același timp, e ceva profund liniștitor la atâția oameni încotoșmănați cu haine de iarnă, care stau în picioare preț de atâtea ore, să asculte liturghia în pandemie. PS: Am alergat 6,5km cu 06:32 min/km.

## **Sâmbătă, 21 martie 2020**

*Oana Sandu*

Vă anunț că mie nu prea îmi mai place afară. Îmi vine să mă bag în casă imediat. Dar mă apucă o teamă că afară fiind fac ceva greșit. Azi a fost foarte frumos afară, am fost la mama să iau mâncare. Tot mă felicit pentru cartierul pe care l-am ales pentru ea, zici că suntem la munte. Mama e cam down, nu-i vine să creadă că nu o să ne vedem atâtea luni. Dora se trezește noaptea și plânge, nu mai vrea să doarmă, se zvârcolește, semn că a luat deja prea mult screen time. Azi efectiv mă întreb cum o scoatem la capăt câteva luni în ritmul ăsta, sunt atât de obosită, simt că muncesc încontinuu (și mă refer la acasă, nu doar la muncă). Noroc că mama face mâncare, sunt binecuvântată. Chiar dacă eu nu mănânc mai nimic. Știu că alții o duc mult mai rău, mai ales părinții singuri. Dar aș vrea și eu o oră pe zi în care să pot lucra liniștită pe un text sau ceva, altă oră decât noaptea, Dora nu mai vrea să doarmă la prânz - acum face poze prin casă cu un aparat vechi. :-). Am început să-i urăsc (invidiez?) pe toți oamenii care spun că au foarte mult timp liber să gătească, să tricoteze, să se gândească la viață, să vadă un film. Eu cad lată, nu pot nici să citesc.

Primul lucru pe care vreau să-l fac după ce se termină cât de cât totul e să mergem la mare. Și Dora mă întreabă aproape în fiecare zi când o să mergem la mare.

- Mami, când mai mergem la mare, la Constanța, în casa aia unde am mai fost?
- La vară.
- Și vreau să nu te mai duci la muncă când mergem. Să stau doar eu cu tine să dormim în pat, tati să se ducă la muncă. Și să stea acolo două zile. Noi rămânem amândouă.

### *Anca Iosif*

Norocoși cei cu mașini. Azi mi-a scris o prietenă că se duce cu prietenul ei undeva la pădure. Sunt invidioasă, că m-aș duce și eu să alerg pe un munte ferit, după sunete de crengi care scârțâie și brazi falnici și ciocănitori. Aș zace în iarbă pe la 2.000 metri altitudine, în golul alpin. Ultima oară când am fost în Ciucaș acum vreo două săptămâni, era frig, și cerul urina mărunț și nu am văzut absolut nimic. A fost doar anduranță și sunt recunoscătoare și pentru asta. Dar mamă, cum cred că e azi.

Dar singura priveliște pe care o am e a pisicii ăștea roșcate care-și tot freacă nasul de termopanul unei bucătării de la trei, vizavi. Așa că, în ce să-mi înec amarul? Aștept să se mai facă o clătită în timp ce scriu rândurile astea și mă întreb de câți kilometri de alergare e nevoie ca să arzi o clătită cu ciocolată? Pardon, trei. Mă rog, cred c-o să transform asta într-o tradiție săptămânală. Trebuie să aștept ceva.

PS: și eu am ieșit un pic în parc (before clătite) și mă simt foarte vinovată, doar că mă scurgeam între pereți și am zis că o să stau retrasă. Am încercat, dar chiar era multă lume. I-am judecat și apoi mi-am amintit că și eu sunt acolo.

### *Vlad Odobescu*

Azi am ieșit în parc și acum ne simțim foarte vinovați. Ne era dor de Kiseleff și de colțul în care ne puneam weekend de weekend hamacele în anii trecuți, ne imaginam că cei doi copaci au înflorit de-acum. Ne-am pus o pătură și ne-am uitat la iarbă și la cerul fără dâre de avioane, până și porumbeii păreau simpatici. Când am ajuns acasă am văzut un reportaj despre bucureștenii inconștienți care refuză să rămână în auto-izolare, ni s-a părut că erau și niște imagini de Kiseleff. N-o să mai ieșim curând.

### *Cristi Lupșa*

Am ieșit la alergat dimineață în Cișmigiu; eram 8am, destul de pustiu, dar cu excepția locurilor închise nu se simțea neapărat altfel. Doar cald și plăcut afară. Înțeleg de ce au ieșit atâția oameni; nevoia de a vedea și altceva decât proprii pereți e mare. Acum mă uit la Digi și aștept noile restricții și postul face o treabă bună bătând obrazul celor care fac escapade de genul ăsta. Altfel ne-am răsfățat pe terasă mâncând. N-am putut să stau departe de laptop, deși și stând acolo îmi spuneam: „dă-te la o parte, dă-te la o parte”. Probabil bucla creată în ultimele 10 zile e prea puternică. Dar am dormit de prânz. M-am aruncat ca un nesimțit în pat la 1pm; puține lucruri sunt mai bune ca aceste mici plăceri vinovate.

*Anca Țenea*

Astăzi am ieșit din casă. Mai ieșisem rapid la Mega în astea 11 zile de izolare, dar nu ca să mă mișc, să alerg, să mă uit la magnolii. Astăzi am simțit că trebuie să mă mișc, după atâtea zile de stat cu fundul pe scaun și ochii în laptop mai bine de 12 ore pe zi. Am ieșit din bloc și am luat-o la goană pe Carol, de parcă m-ar fi fugărit un câine nervos. Să ne înțelegem: eu nu alerg în mod normal. Am încheiat escapada după jumătate de oră, străzile erau complet goale,, dar tot simțeam o oarecare vinovăție. Am intrat la Mega, mai voiam să iau câte ceva. Casierul, cu care m-am împrietenit de vreo doi ani, mi-a spus că e recunoscător că încă mai muncește. Și el se plânge de prețurile care au început să crească și îi e teamă de ce se va întâmpla cu economia. Am discutat la distanță de vreo doi metri. El avea mască, eu nu. M-am gândit că e tare ciudat că am fost amândoi bucuroși că ne vedem și că fiecare își spune niște ofuri. În fața blocului, patru tipi poșteau un joint, părea că nu le pasă nici de schimbul de particule de salivă, nici de distanțarea socială. În seara asta a intrat și noua reglementare. De-acum chiar că stăm acasă.

**Vineri, 20 martie 2020**

*Ana Maria*

I-am scris ieri tatei să-l întreb dacă e bine și cum se simte bunica mea. Azi mi-a trimis o poză cu noua lui bicicletă. „Shimano&all”. M-a pufnit râsul cu gândul la un viitor în care putem să ieșim afară și mă duc cu tata să ne dăm cu biciclete în pădure. Pentru cineva care nu s-a mai văzut cu tata de vreo trei ani deși locuiesc în același oraș, asta sună mai mult decât a post-apocalipsă SF. Who knows? Poate chiar o să ieșim alții din case. Poate o să ne spunem ce nu ne spuneam când credeam că avem tot timpul să ajungem și la discuțiile complicate.

Mi-am încheiat ziua asta mulțumindu-le copiilor și lui George că mi-au dat spațiu să finalizez episodul bonus *mame podcast* despre cum muncim de acasă cu copiii și cum s-a scurs prima săptămână de izolare. Dă-i câteva ore unei mame, bonus 2 beri cu colegii pe zoom și o să sune complet diferit de seara precedentă când totul era fatalist.

Maxim de performanță al zilei e și că am ajuns la mega după mai bine de o săptămână și mi-am luat o cutie de vopsea blondă. Credeam că o să mă portocalicesc sau o să-mi ard părul, dar mi-am asumat riscul pentru că nu mă mai suportam cu rădăcinile până la urechi. Uimirea de pandemie e că arăt la fel cu 25 lei și o cutie de vopsea. Blondul de la coafeză costa 350 lei și jur că nu era cu mult diferit, iar eu nu-s cea mai îndemânică persoană.

*Oana Barbonie*

Frate-miu a devenit șomer.

Eu îmi reinstalez TikTok.

Râzi și uiți și doamne ajută.

*Anca Iosif*

Mă îngrop seara în câte un episod din Seinfeld. Mi-e și rușine că mă uit la antichitatea asta, aș vrea să găsesc ceva de astăzi care să-mi aducă același (comfort laugh?). Nu știu, mă tot gândeam cum ar fi un episod Seinfeld în corona time. Dar aștept orice recomandări de actualitate. Cred că am nevoie să râd mai mult ca oricând.

*Maria Bercea*

Azi văd în sfârșit Grey's Anatomy. S-au strâns între timp două episoade. Mă întreb când vor băga în scenariu o epidemie pe care echipa o va depăși cu brio, dar cu pierderi vizibile, cum se întâmplă la fiecare 1-2 sezoane.

Zilele trecute Răzvan m-a întrebat ce ne facem dacă lui Mihai îi rămân mici toți chiloții și nu avem de unde să cumpărăm alții. Nicio problemă, am zis. Avem mașină de cusut și cutii întregi de resturi de materiale, pe care le-a păstrat mama de ani pentru că *cine știe*.

**Joi, 19 martie 2020**

*Anca Iosif*

Astăzi am mai făcut ceva nou. Am intervievat pentru prima oară pe cineva de pe budă. Nu, nu e chiar la ce vă gândiți. A început brusc o bormașină la vecinu, care nu mai termină de renovat, așa că a trebuit să mă mut în cea mai îndepărtată cameră, care nu e atât de îndepărtată, adică baia. E singura cu o extra-ușă, în afară de cea de la intrare și de la camera Irinei. Ar mai fi bune niște uși în casa asta uneori. Dar de cele mai multe ori e bine fără. PS: bormașina tot s-a auzit până-n budă, dar măcar mai înfundat.

### *Cătălina Penciu*

Pe 2 martie 2020 s-au făcut șase ani de când am început un club de carte. Șase ani de întâlniri lunare pe Skype (dacă nu neapărat de citit, că am mai ratat titluri, măcar de ritual de a te auzi cu alți oameni să discuți despre cărți). Compoziția grupului a fost dintotdeauna împrăștiată prin Europa, așa că nici n-am avut vreo altă variantă decât remote. Așa că, aseară când ne-am auzit să dezbatem "Dear Girls" a lui Ali Wong, nu se schimbase nimic. Am făcut pe polițistul, cum era de așteptat – cineva trebuia să se asigure că nu vorbim NUMAI despre virus ȘI în book club. Întâlnirile astea lunare din ultimii 6 ani sunt sus în lista mea de lucruri pentru care sunt cel mai recunoscătoare zilele astea. Asta și faptul că toți ai mei sunt bine.

PS: departe de a fi genul meu de vocabular, Ali Wong a reușit în două seri să scoată prezentul apăsător din subiectul principal al zilei, dacă aveți nevoie de așa ceva.

### *Oana Barbonie*

Azi m-a lovit pentru prima dată spaima că, atunci când totul se va liniști și vom putea ieși fără grijă din casă, nu voi mai ști cum să trăiesc și să mă bucur de asta.

### *Nicoleta Rădăcină*

După trei zile în care nu m-am spălat integral pe față, azi m-am machiat. Durerile de stat în canapea au câștigat, așa că am mers la redacție. Blugii *skinny* au intrat cam greu. Bluza neagră de corp a prins niște valuri. Rimelul, din fericire, s-a lipit ca altă dată. Am făcut și un selfie după perdea înainte să plec de acasă, dar ce mi-a dat combustibil pentru încă niște ore de muncă agitată a fost concluzia de la editor: „ți-ai ales bine meseria”. Nici în pandemie nu scap de nevoia asta de validare, ba chiar cred că se intensifică.

Am tot vorbit zilele astea cu oamenii care și-au pierdut joburile sau procente din salarii și nu m-a fulgerat decât de vreo două ori ideea că aș putea s-ajung și eu în situația lor. Atunci mi-a venit în cap și gluma aia la care n-a râs nimeni pe Slack – „culmea ironiei, să-ți iei birou ca să poți munci

de-acasă în plină pandemie și apoi să rămâi fără job”. E aceeași inconștiență despre care vorbeam la începutul epidemiei – ca un voal care mi se pune pe ochi și îmi dă curaj să băjbâi în întuneric.

*Jo Ilie*

N-am mai ieșit din casă de luni dimineață și azi m-am prins că mai există o consecință a izolării, în afară de protejarea ta sau a altora de contaminare: izolarea (spațiul închis, protejat) îți atenuează frica.

Mi-a fost frică de când am aflat că sunt cazuri în București. Mi-a fost frică în toate cele trei dăți în care am fost la supermarket. O femeie care-și uitase ochelarii acasă m-a rugat să-i spun care pachet de foi de plăcintă costă 3 lei, i-am zis că nimic din vitrina aia frigorifică nu avea preț, s-a împins în mine să vadă singură (!! ) și i-am zis, cum nu credeam să fac vreodată, “Doamnă, mă mai uit o dată, dar dați-vă mai încolo!”. A realizat și ea de ce, s-a dat înapoi. Până la urmă a plecat cu un pachet marca Mega, sper că era cât voia ea să fie. Mi-a fost frică de fiecare dată când Costin s-a întors de la muncă sau de la fumat (până marți a fumat în fața blocului). I-am deschis toate ușile până la baie și l-am pus să ridice clapeta de la baterie cu antebrațul. Am șters tot apoi cu spirt. Apoi i-am zis să fumeze la el în cameră pe geam.

Dacă nu am mai ieșit, nu am mai simțit nicio amenințare. Am uitat de frică. Dar nu imediat, abia azi s-a dus nodul din gât.

## **Miercuri, 18 martie 2020**

*Diana Dragomir*

Azi trebuia să ies pentru prima dată din casă după o săptămână pentru niște cumpărături, dar workload-urile noastre ne-au cam dat planurile peste cap planul. Nici nu am observat când a trecut ziua. Am intrat deja într-o rutină: trezit de dimineață ca să mai fac ceva copy-uri pentru articolele care trebuie să iasă în lume cât mai repede – cafea + pus de o listă de to do pentru ziua în curs – lucrat până seara – intrat pe Zoom sau Microsoft Team pentru cursul de la facultate. Ziua e ok, lucrez, deci timpul trece repede. Anxietatea și tristețea vine abia seara când realizez că iar a trecut o zi, că parcă pierd șirul lor (în condițiile în care stau doar de o săptămână în casă) și când îmi amintesc de ieșirile din weekend cu prietenii sau când veneam spre casă de la job și mă opream printr-o librărie. Tot normalul pe care îl luam ca pe cele mai normale lucruri, acum par un lux. Am făcut planuri de un mini-party online cu prietenele mele și cu cei de la facultate pentru weekend. Mi se pare interesant cum mereu uram online-ul pentru că ni se părea fake și că distrug interacțiunile și

relațiile cu cei din jur, dar acum ajungem să ne bazăm pe lumea virtuală ca să mai avem cât de cât o viață socială.

*Ana Maria Ciobanu*

N-a fost bine la concert, în timp ce învârteam în carnea pentru lasagna și mi se părea că proseccoul păstrat special pentru ocazia aceasta era răsuflat. Când l-am văzut pe Adi Despot, m-am dus instant cu gândul la zilele de după Colectiv. Am bocat deasupra cratiței, cu ruj roșu și bocancii cei mai duri pe care-i aveam în casă. M-am întrebat câți supraviețuitori Colectiv se uită și ei la live-ul ăsta. Am plâns și pentru că mă simt penibilă că m-am îmbrăcat pentru un live, deși ieri mi se părea o idee care m-ar înveseli. M-am supărat și pe George care mi-a zis că nu mă vede nimeni și n-a înțeles filmul din capul meu. Îmi imaginam că o să dansez cu copiii prin casă, că ne vom hlizi și ne vom iubi și va fi muzica tare. Când m-a văzut cu bărbia tremurândă, George m-a pupat pe frunte și mi-a aspirat tâmpilele cum făcea demult când mă mai durea capul. Nu știu dacă a înțeles ce am, că nici eu nu pot să traduc. Dar a scos copiii la o plimbare pe stradă cu motoretele de plastic, așa că am prins o piesă singură. De la 3 mă doare capul infernal și alung întruna panica gândului că am luat corona de la barista-ul care a fost la biserică duminică și luni mi-a dat ultimul flat white pentru cine știe cât timp. Realitatea e că sunt foarte nedormită, că nu mănânc mai nimic-- dintr-o altă panică sinistă că o să mă îngraș stând în casă -- și că am fost tristă că Alice m-a lovit rău când i-am oprit desenele. Încerc să nu-i las mai mult de 60 minute adunat la desene și să vorbesc cu ei în timp ce se uită, să nu-i las catatonici. Nu-mi iese mereu. Probabil e firesc să mă doară capul.

*Oana Sandu*

Ieri am lucrat până la 12 noaptea, încercând să scriu un text despre cum faci față anxietății mai ales când oricum ești genul de om care-și face griji mereu. Sunt obișnuită să scriu în liniște și deși am avut privilegiul ca Adi să se ocupe de Dora cât eu am scris, am scris în haos. Interesant, ce să zic. La un moment dat am zis „mă duc în dormitor” și apoi mi-am zis în creier „la dracu, scriu de aici, să vedem cum o fi”. Și am reușit. Am mai zis o dată că am reușit? Am reușit și m-a bucurat de dimineață că s-au bucurat oameni de el. Am vorbit azi cu alți psihologi și specialiști iar un medic psihiatru de la un spital din București mi-a scris azi, ceva de care mă bucur că adevărat: „Cred că pandemia, atunci când va trece ea, va aduce schimbări bune în ceea ce privește sănătatea mintală din România. Deja începem să vorbim despre asta, să cerem ajutor fără să ne fie teamă că vom fi judecați, să fim mai conștienți că mintea și corpul nu pot fi separate. Sănătatea înseamnă să fii bine din cap până în picioare”. Spre deosebire de majoritatea, eu mănânc foarte puțin și visez numai la

mâncarea preferată pe care nu prea știu sau n-am energie să mi-o fabric. Am început să mă gândesc serios la economii și cât de nepregătiți ne-a prins pandemia asta (tot am visat că îmi lichidez un card de credit și nu am reușit) Știu însă că am muncit atât de mult cât am putut și mai mult de atât nu era posibil fizic, deci măcar nu simt vină, iar cheltuieli nesăbuite nu mai fac de doi ani.

*Vlad Odobescu*

De câteva seri am început să luăm [cursuri de vals de pe Youtube](#). Ne promisesem că o să luăm cursuri - din alea adevărate - de multă vreme, dar n-am apucat niciodată să facem asta. În plină pandemie ne învățăm prin bucătăria de vreo nouă metri pătrați și din când în când ne întrebăm ce-or crede vecinii care ne văd prin geam, dar ne trece repede. Cu fiecare zi ne sincronizăm mai bine.

*Cristian Lupșa*

Ați văzut că a reînceput Westworld pe HBO? Nerd-brain food. Am încercat să-l fac serial de cuplu încă de la sezonul 1, când am reluat 3 episoade. Roxana pur și simplu refuză seriale în care nimic nu e ce pare și scenariștii și muncesc să te păcălească și trebuie să citești și șapte articole ca să înțelegi ce s-a întâmplat. Deci Westworld e printre lucrurile pe care le fac singur. Uneori mă ia melancolia gândindu-mă la acel eu - de acum 10 ani? - care se uita la Champions League singur. Doar că acum nu mă mai uit la fotbal decât la scoruri. E greu să accepți că nu îți e dor de o activitate uneori, cât de faptul că la un moment dat în viața ta, ea avea sens. (Așa ajung oamenii să asculte și la 50 de ani ce ascultau la 25. Brrrr).

*Anca Țenea*

Ce faci dacă un vecin de palier cheamă într-o veselie musafiri pe la el? 1. Stai pe fază și de fiecare dată când auzi liftul, iei spirtul și vata și dezinfecți ușa liftului, întrerupătorul și ce mai apuci. 2. Nimic, lași omul în pace să o țină într-o petrecere zilnică, bine că are (mulți) prieteni. 3. Îți iei halatul, îi bați la ușă și îi spui că poate nu e o idee bună să se perinde peste 10 oameni zilnic pe la el. Orice variantă aș alege, simt că nu e bine. Vecinul nostru se bucură de viață în continuare, poate că ar trebui să îi luăm exemplul (într-o oarecare măsură). Încep să resimt nevoia de a mă vedea cu prietenii, dar îmi amintesc că nici înainte nu reușeam să o fac prea des și că “hai să ne vedem” totul timpul atrăgea anulări de întâlniri până la urmă. Poate că după ce se termină carantina nu va mai anula nimeni nimic.

*Jo Ilie*

Nu știu când trece ziua. Am senzația că lucrez de când mă trezesc până când adorm, dar de somn nu mă pot plânge, că nu mi s-a mai întâmplat de chiar nu știu când să mă culc la 11 și să mă trezesc singură la 7. Hm, poate e ceva merit în legenda asta urbană cu 8 ore de somn, din care măcar una înainte de miezul nopții.

Aș vrea să am timp să fac chestiile astea de care s-au plictisit unii pe insta, pâine, gătit, rearanjat sertare. Poate în weekend.

N-am reușit să contactez niciun prieten de pe listă nici ieri, nici azi. Doar cu Elena m-am văzut 2 secunde, ea mi-a dat 4 lămâi, un castravete și niște roșii cherry, eu i-am dat o porție de aluat de turtă dulce să facă cu fetele ceva. În holul blocului, ca gospodinele.

Nu pot să mă uit la niciun lucru care înainte îmi mânca serile: nici E!, nici youtube, nici netflix, nici nimic. Sunt prea tensionată ca să mă pot bucura de frivolități.

## **Marti, 17 martie 2020**

*Carla Lunguți*

M-am trezit vorbind la telefon cu tata care era în aeroport în Viena așteptând avionul să se întoarcă în țară. Urmează să stea 14 zile în autoizolare. Fratele meu și prietena lui s-au mutat cu noi ca să îl putem lăsa pe tata singur. În timp ce pe mine mă ia anxietatea la gândul că vom fi patru oameni și un câine în casă, mama face planuri despre cum o să îi ducă mâncare la ușă ca să nu îi lipsească nimic.

În tot haosul din familie, mă bucur că la muncă facem întâlniri prin Zoom doar ca să ne întrebăm unii pe ceilalți cum suntem. Azi am vorbit cu câțiva cititori DoR care mi-au trimis poze cu prăjituri făcute de ei, cu pisici sau cu birourile lor. M-a ajutat să văd că oamenii își creează noi moduri de a fi bine în noua realitate (respectă rutinele pe care le aveau când mergeau la muncă, și-au creat un spațiu special pentru muncă, își beau cafeaua cu colegii de la muncă dimineața prin telefon sau zoom).

*Anca Iosif*

Azi mi-am dat seama că o realizare bună a acestei izolări este că am scris zilnic în acest jurnal. Și trag de mine de mult timp să scriu zilnic într-un jurnal, dar nu mi-a mai ieșit de ani. Și nu cred că nu mi-a ieșit neapărat dintr-o lipsă de disciplină, ci conștient, nu am vrut și încă nu vreau să stau față în față cu mine la masă și să vărs tot ce-aș putea pe niște foi care vor intra mai apoi într-un sertar. Încă nu văd binele din asta, așa că prefer să-mi dau sufletul la câteva ture de parc. Dar faptul

că dau o bucățiță din mine aici, în fiecare zi, e o victorie pentru mine. Și mi-am dat seama că am nevoie, mai ales acum, să mă gândesc și la victorii.

### *Anca Țenea*

Am simțit trac și o curioasă formă de rușine să scriu în jurnalul ăsta. El a început în a cincea mea zi în echipa DoR și nu știam nici eu prea bine ce-i cu mine, ce-i cu echipa, ce-i cu pandemia. Nu că acum aș ști, dar mi-am luat inima în dinți. O să împărtășesc și eu ce fac—mai ales cu ce oje îmi mai colorez unghiile. Glumesc. Sau poate că nu, pentru că un lucru pe care l-am observat despre mine este că, în perioade de astfel de criză, *coping mechanism-ul* meu este să mă refugiez în frivolități și în lucruri simple, care dau *mute* un pic la vocea care-mi urlă “e nasoală! În curând luăm toți virusul ăsta, ai cumpărat paracetamol și făină?!”. Așa că am gătit într-o veselie, m-am îmbrăcat frumos în casă, mi-am sucit gâtul făcând sport și uitându-mă în același timp la video-ul lui Faiăr despre boomeri pe TikTok, pentru că am și hernie, și dorință de a face abdomen în carantină.

### *Cristian Lupșa*

Nu cred în multitasking, deși ar fi tentant să spun că asta fac. Însă am învățat că de fapt mă ocup cu single-tasking rapid (ar trebui să vând skillul ăsta cumva) și că dacă diversitatea de taskuri e în aceeași paradigmă (conținut despre un subiect care arde), rezist bine și mă încarc. Ca să explic: sunt în Slack și nu pierd niciun mesaj, pe Facebook unde caut idei și surse și vorbesc cu oameni, pe WhatsApp și mai mângălesc și prin agende. E fun și mă simt util -- știu că 5 minute de conversație poate genera ceva spectaculos și atunci mă bucur de fiecare dintre ele. Altfel râd de disperarea nici măcar disimulată a fratelui meu. Și el și soția lui lucrează de acasă cu doi copii mici care trebuie supravegheați constant. Nu aveau nici înainte suportul unor bunici - bonă ocazional - și erau obosiți by design. Azi a postat pe Facebook că nu știe ce să mai facă cu doi copii și se pare că asta în sine e o pandemie. În cuplu ne-am recuperat banii pe biletul de avion - un voucher valabil un an, deci vești bune.

### *Andreea Vilcu*

Eu mi-am mâncat pizza congelată cu usturoi de la Dr. Oetker drept cină și mă gândesc că încă sunt în prima fază a experimentului de lucrat de acasă pe perioadă nedeterminată.

Adică mănânc amestecat (*cozonac, napolitane, pateu, salată cu ton, pizza congelată, brânză mărgeluțe de la Hochland*) și aparent și expirat. După ce am fiert o porție de ravioli cu brânză, mi-am împrăștiat tacticos jumătate de punguță de parmigiano și m-am pus pe înfulecat. Nu-mi

dădeam seama de ce nu prea simțeam niciun gust și când iau punga la control văd că erau expirate din 28 februarie. Și așa am ajuns la Dr. Oetker.

Probabil o să mai dureze câteva zile până o să conștientizez că mișcarea nu înseamnă pat-baie-frigider-hol și retur, *but I'm gettin` there*.

În afară de *food issue*, mătușă-mea a aterizat duminică noapte din Germania și acum e la Galați, în izolare timp de 14 zile, iar maică-mea mă întreabă în fiecare zi dacă vin acasă de Paște. Și în fiecare zi îi zic că nu știu.

## **Luni, 16 martie 2020**

*Diana Dragomir*

Cred ca e deja a șasea zi de stat acasă. Nu am ieșit nici măcar în fața blocului și simt din ce în ce mai mult cât de mic e apartamentul în care stau și pe care îl împart cu o prietenă. Stau aici de două luni și nu prea mi-a plăcut niciodată cine știe ce, dar am spus că mna, e în centru, pare bloc solid, chiria e OK și că oricum o să stau puțin pe aici. Aparent nu o să fie chiar așa. În bucătărie de abia avem loc să desfacem masa pliabilă, așa că ne retragem în camerele noastre, camere care au devenit peste săptămână birou, loc de odihnă, de relaxare, sală de cursuri (și probabil multe altele până la sfârșitul carantinei).

*Ana Maria Ciobanu*

Aștept să se facă zece ca să mă apuc de montat episodul *mame* despre lucrat de acasă. Îmi e dor de alergat, îmi e dor de Boogie, barul cu *old school rock* și metale în care oricum n-am mai fost de juma' de an. Mi-e dor de tata deși n-am mai vorbit cu el de un an, minus niște *drunk messages* pe care mi le-a lăsat într-o noapte, acum câteva luni. Vorbesc de două ori pe zi cu bunica mea, care vrea să-i povestesc tot ce fac copiii și e o formă bizară de terapie. Când mă aud povestind, mi se pare și mie că m[ descurc. Mamaie e singura care îmi spune „cum mai poți? Cum mai rezisti? Eu știu ce înseamnă serviciu și copil”. Nu se supără dacă nu răspund la telefon și știe că o sun înapoi când pot. Vrea doar să ne audă sau să ne vadă pe WhatsApp.

*Anca Maria Iosif*

Binele meu pe ziua de azi a fost, de fapt, un pachet cu merinde primit de la tata, care a trecut printr-un Cora și mi-a mai adus și mie provizii după ce-mi ceruse o listă pe WhatsApp. Pateul Mandy pe care nu-l găsisem eu ieri la Mega e de departe vedeta și m-am topit, deși uneori mă simt prost eu cu mine când mă gândesc la slăbiciunile simpliste care mă fac fericită (precum pateul Mandy sau cartofii prăjiți cu brânză rasă). Ia uite. Are gleznele groase și gusturi simpliste. Trag de mine repede, din nou, ca să nu alunec iar pe panta autodistructivă. Pachetul m-a făcut să mă simt în siguranță și îngrijită din jur. Și e bine să te simți așa în vremurile astea (dar nu doar), indiferent de toate discuțiile complicate pe care sperî să le ai în viața asta cu părinții (și pe care le amâni). Mă apasă însă și că până acum nu am reușit să devin eu persoana care apare cu provizii la ușa lor.

*Oana Barbonie*

În weekend m-a apucat criza cu #stauîncasă, dar îmi urăsc casa. Am demolat un dulap, ca să fac niște spațiu pe hol și-am dus toate lucrurile de care vreau să scap (haine, obiecte useless de decor, lucruri de dus la reciclat) pe terasă, pe care nu o văd decât atunci când vreau să las pisica să distrugă ce vrea ea acolo, și nu în camera mea. Simt că povestea cu *o să turbez într-un loc dezordonat* cu care mi-am început my *self-made* carantină s-a rezolvat, dar azi, la ora patru, mi-am dat seama că nu am mâncat decât trei migdale toată ziua.

*Nicoleta Rădăcină*

Pe Instagram sunt numai rețete. Pentru chifle de casă, cartofi în crustă la cuptor, clătite și waffles. Eu am un singur cuțit și ăla taie doar roșii. M-am apucat de un jurnal de nutriție în pandemie, dar când am văzut câtă pâine mănânc, mi-am băgat picioarele. Cu unt, cu dulceață de piersici, cu pateu vegetal de la Mandy, cu cașcaval și ketchup. Nu sunt foarte sofisticată. Mănânc întotdeauna când simt gol și anxietate. Acum e în tâmples și pulsează.

*Oana Sandu*

În fine, ce voiam să mai spun e mai sunt anxioși ca mine? Azi am aflat un exercițiu interesant de la Gáspár György, care a spus că-l face cu oamenii care vine la el la terapie, să mă gândesc la momentele cele mai complicate de-a lungul vieții peste care ai trecut, ca să vezi că ai trecut - divorț, pierderea unui job, moartea cuiva, etc. Sigur că am trecut în ultimii ani prin depresie după naștere, prin mai multe pierderi de job, prin emigrarea surorii mele, și multe altele. Momentul zilei pe care-l ador este să adorm seara.

**Duminică, 15 martie 2020**

*Irina Tacu*

Trei zile și n-am scris nimic în jurnal. Pe zi dau telefoane și pun aceleași întrebări: Ce făceai când ai aflat că începem și noi să avem restricții în țară din cauza coronavirusului? Care a fost primul tău gând? Ce ai făcut în continuare? Și apoi mai ce? Vorbesc cu ONG-uri de drepturile omului și cu mici antreprenori. Unii simt că se prăbușesc, alții văd tot felul de luminițe la capătul tunelului. Uneori îmi spun că are sens ce fac și că poveștile lor o să-i ajute pe alții, alteori mă uit la mine din afară și mă văd așa: un omuleț cocoșat, așezat la birou în fața peretelui alb, cu toată aglomerația din restul camerei în spatele ei, tastând în disperare, crezând că o narațiune poate să aducă un pic de control în haosul și incertitudinea pe care le resimt cu toții.

*Oana Filip*

Am vorbit cu mama azi. S-au întors de la țară, înapoi în Baia Mare. În timp ce o ascultam am simțit cum îmi pierd toată răbdarea și dintr-o dată am început să mă iau de ea: „Adică ăștia dau stare de urgență, dar voi sunteți mai deștepți.” Mă simțeam prost în timp ce spuneam toate astea, pentru că nu îmi spuneam ceva constructiv, pur și simplu îmi pierdeam cumpătul la telefon, la sute de kilometri depărtare. M-am mai calmat când mi-a spus că nu e chiar așa, că la muncă poartă mănuși, încearcă să pună cât mai puțin mâna pe bani și dezinfectează biroul după fiecare om care intră. Mi-a povestit că și-a luat medicamentele pentru astm și eu îi spuneam la ce mai lucrez când a trebuit să închid pentru că mă suna un fermier. Au crescut prețurile la semințe și au scăzut prețurile la cereale, încă nu sunt sigură că am înțeles ce înseamnă asta.

*Valentina Nicolae*

Am citit azi-dimineață newsletterul Mirelei Petre, pentru că mi-am adus aminte cum a descris o prietenă că o simte pe Mirela: „exprimă o frumusețe a lumii ei interioare venită din suferință, o blândețe puternică”. Textul ei și lista de chestii de făcut în izolare mi-au dat un boost să mă trezesc și să fac un duș, să nu mai stau în cămașă de noapte toată ziua și să nu mă mai pun direct la laptop când mă dau jos din pat.

*Vlad Odobescu*

Mi-am făcut un prieten de dimineață, la coada întinsă printre rafturile de la Cora. Eu îngrămădisem stângaci tot felul de nimicuri în cărucior, el luase multe baxuri de bere neagră și apă. Cică o să-i ajungă pentru 12 zile. Mi-a zis că a căutat fără succes niște cerneală, pentru că și-a adus vechiul stilou de la el de-acasă, din Bran, și în perioada următoare o să se apuce să-și scrie memoriile. Are un prieten care și-a făcut o altfel de aprovizionare: a umplut un hard cu 500 GB de filme porno, să-l țină toată izolarea. Cozile de-acum i se par nimica toată față de cele din comunism: „atunci erau rafturi goale, acum găsești de toate”. Îl deranjează că nu vede fețe zâmbitoare în jur și o ține numai în glume, vorbește ostentativ de tare. Oamenii din jur se mai relaxează un pic, văd un domn cu mască cum zâmbește cu ochii. Până la casă ne împrietenim și pe Facebook. „Sunt ăla cu un șoarece la profil”, îmi zice după ce-mi dă add, în timp ce în jurul nostru piuie întruna produse.

### *Jo Ilie*

Prietenul meu e bine, nu a fost diagnosticat cu coronavirusul și i s-a îmbunătățit și starea generală. Asta mi-a luat o piatră de pe inimă. Eu am intrat azi într-o vrie de curățenie, am aspirat, spălat pe jos, frecat chestii, ridicat lucruri grele. Așa că mă doare spatele. Cu ocazia asta am făcut și un inventar la unguentelor antiinflamatoare și sunt acoperită o vreme. Fratele meu merge în continuare la muncă, l-am cicălit să poarte mănuși de unică folosință în tramvai. Acum îmi fac griji că STB a anunțat că reduce cu 50% numărul autovehiculelor pentru că nu mai merge nimeni cu transportul public. Asta înseamnă că el o să stea o grămadă prin stații. Stau pe Facebook. La Digi sunt reclame la prezervative non-stop. Am citit că oamenii au golit bancomatele și iar m-am panicat.

### *Andreea Vrabie*

N-am scris până acum în jurnalul de echipă pentru că în fiecare seară îmi vâjâie capul din cauza tuturor știrilor pe care le citesc în fiecare zi pentru Jurnalul de pandemie. Trec de la o oră la alta de la anxietate cu puls ridicat la liniște, în funcție de ce știri am citit cel mai recent. Iar seara, după 8, când îmi propun să citesc un pic și să mă liniștesc, îmi vin toate informațiile din știri înapoi în minte și dau pagini din carte fără să înțeleg nimic. Așa că îi spun lui Alex să mâncăm un pic la un episod din *Battlestar Galactica*, combinație care mă anesteziază și adorm imediat. Dimineața o iau de la capăt. Cel mai mult mă obosește psihic așteptarea primului caz de pe secția lui Alex, moment în care am decis împreună că el se va muta în garsoniera pe care o au ai mei în București. Îmi e teamă de acel moment pentru că el e o sursă importantă de stabilitate psihică pentru mine, dar mai ales pentru că știu că va face tot ce poate pentru oamenii internați și va munci până la epuizare.

*Nicoleta Coșoreanu*

Am dormit mai bine noaptea trecută, după ce am aflat că unul dintre oamenii cu care am fost la Dortmund la început de martie a fost testat negativ cu coronavirus – pentru că în cele două zile și jumătate în care am așteptat rezultatul, m-am convins de mai mult ori și că sunt infectată și că nu sunt. Și nu mă speria atât de mult ideea că aș putea fi eu infectată, cât o făcea sentimentul de vinovăție, simpla idee că aș fi putut da virusul și altora. După ce ne-am văzut vineri la distanța recomandată, ai mei mă sună de cel puțin două ori pe zi să întrebe dacă sunt bine. Eu sunt bine, dar aș fi mai bine dacă și ei ar sta în casă și nu s-ar comporta ca și cum nu se întâmplă nimic.

## **Sâmbătă, 14 martie 2020**

*Jo Ilie*

Unul dintre prietenii mei așteaptă telefonul care să-i spună dacă are sau nu coronavirus. A fost testat joi seara la Balș, unde a ajuns cu ambulanța pentru că nu mai putea să respire și să vorbească. Mai fusese acolo și cu o zi înainte, după ce sunase la 112 și la DSP, și i s-a spus să ia un taxi. Numai că atunci nu l-a băgat nimeni în seamă patru ore și jumătate. Abia când era atât de rău l-au primit. Dar, mi-a zis de mai multe ori, a fost tratat ca în viitor. Cu empatie, atenție, chiar și umor. Ieri a început iar să vorbească puțin, azi starea s-a înrăutățit în alte feluri. Dar e acasă, nu iese, respectă tratamentul și așteaptă telefonul.

*Oana Barbonie*

Azi nu a fost prea bine. E și întunecat afară, nu era nimeni pe stradă, la Mega de lângă mine nu era pâine, iar conservele dispăruseră (am găsit mazăre la conservă, dar m-am strâmbat și n-am luat). O doamnă m-a întrebat ce mai e congelat și poate să cumpere și ea, că e speriată să nu-și ia prostii chiar dacă e speriată să nu poată lua nimic în curând. O alta căuta drojdie de ceva timp, dar niciun magazin din cartier nu mai avea. Vânzătorul i-a zis că drojdie e doar dimineața la prima oră, dar oare ce știri mai citim mâine dimineață?

*Oana Sandu*

Am avut o noapte foarte grea cu dureri în gât teribile, practic mă doare gâtul și în interior și în exterior. Nu puteam vorbi și am încercat să nu vorbesc. Dar apoi am vorbit, pentru că ne-am început ziua cu o ceartă în cuplu, pentru că unul e prea relaxat și altul prea stresat (și stă cu „ăla în mână”, adică cu telefonul toată ziua. Adică eu). Eu am început, fiindcă mie îmi place să tranșăm

situații, să vorbim, fiindcă nu pot trăi în tăcere fără să vorbim despre o perioadă grea. Mi-am dat seama că mi-e dor de oameni, probabil la redacție sau pe teren îmi îndeplinesc o nevoie de a vorbi despre ce se întâmplă în viață, în lume. Și evident că celălalt a fost șocat; el nu înțelege cu ce a greșit.

#### *Cătălina Albeanu*

Azi am ieșit pentru că aveam nevoie de niște mișcare, am dat o tură de lac în parcul IOR (unde era liber și primăvară) și am fost la tata la prânz. M-am tot gândit dacă să merg sau nu. A fost joi la spital să-și scoată firele de la o operație la picior, ceva ce fusese amânat deja o perioadă și nu mai putea fi evitat. Poate am ales prost să ne vedem, nu știu, dar a fost o doză de normalitate după câteva zile de neliniște. Când m-am întors acasă, în fața liftului la parter erau doi saci de cartofi și trei baxuri cu apă. Cât am așteptat liftul, un vecin a mai adus încă două baxuri.

#### *Nicoleta Rădăcină*

Astăzi mi-am vopsit părul roz la salon. Imediat ce am ajuns acasă, am aflat că am intrat în al treilea scenariu pregătit de autorități pentru epidemie. Simt nevoia să mă justific, dar nu am argumente. Nu-mi mai suportam rădăcinile de aproape 2 cm. Știu, ironic. Un psiholog zicea să facem orice ne scapă de stres, să luăm vitamina C dacă asta avem nevoie, lămâie, ce vrem. Nu cred că vopsitul intra în recomandările lui, dar creierul meu a luat-o ca atare. Oricum salonul se va închide luni, am aflat de la tipul care a venit la muncă doar pentru mine.

#### *Vlad Odobescu*

Am vorbit azi la telefon mai mult ca niciodată. Am sunat un prieten cu care nu mai apucasem să vorbesc demult și ne-am hăhăit nițel de dimineață. L-am întrebat dacă și-a făcut provizii și mi-a zis că și-a luat multe sticle de vin, iar la magazin oamenii își urau „Vacanță plăcută!”. Am sunat-o pe sora mea, care locuiește la Bruxelles, și mi-a zis că de luni va lucra de-acasă, tot atunci se închid și școlile la ei. „Așa târziu?”, am întrebat-o. Cică cele trei guverne ale Belgiei (cel flamand, cel valon și cel federal) nu s-au înțeles la timp și abia acum le-a ieșit o decizie. Apoi am vorbit cu cineva de la Code4Romania, pentru un articol. Mă sunase și, fiindcă n-am văzut apelul, mi-a trimis mesaj. A zis că-i sâmbătă, că-i trecut de 4, și nu voia să insiste. Sâmbăta asta nu-i însă tocmai sâmbătă, cum nici zilele dinainte n-au fost tocmai miercuri, joi și vineri. Putem vorbi oricând.

**Vineri, 13 martie 2020**

*Vlad Odobescu:*

Ne-am pus problema prioritizării cheltuielilor pentru perioada următoare, pentru că cel puțin veniturile prietenei mele, care e partener într-o mică firmă de comunicare, se vor subția considerabil în perioada următoare: mulți dintre clienții ei au renunțat la evenimente, lucrează cu piețe din Vest care-s dezorientate acum sau pur și simplu nu fac o prioritate din zona de comunicare. O primă decizie – din zona de mofturi deocamdată – e să renunțăm la ideea de a cumpăra acum o canapea. Ne gândim să anulăm și vacanța de Paște la Viscri, nu de teamă că virusul ne-ar găsi în vreo casă săsească, ci pentru că poate e mai bine ca banii să rămână în cont deocamdată.

*Maria Bercea:*

Lucratul de acasă când sunt și copiii mici acasă e greu ca naiba. Am un băiețel de 3 ani și jumătate și un soț care ieri a stat acasă toată ziua, s-a ocupat de copil cam 80% din timp și a lucrat printre picături. Cea mai complicată decizie a fost despre ce facem cu el după ce s-au închis grădinițele: îl ținem acasă și stăm cu el cu rândul sau îl ducem la bunici? Apoi am început să citim sfaturi de pe la autorități din alte țări care spun să nu folosești bunicii ca babysitter. Și am aflat de partenerul unei colege a soțului care are toate simptomele de COVID-19, deci posibil să fi fost deja și noi expuși. Nu mai plecăm nicăieri. Alergăm după copil prin casă. Dansăm pe covor. Facem puzzle-uri. Nu l-am scos afară în parc pentru că se apropie mereu de oameni (mai ales în vârstă) și le spune „Ce faci, domnule?”. Dar, cum zice soțul meu – în 10 zile ori o luăm razna, ori ne obișnuim.

Părinții mei sunt calmi și par să creadă că totul e o aiureală. Mama era ușor jignită că s-au anulat concertele la care avea bilete la Ateneu. Mă simt vinovată că o sperii spunându-i că e în grupul de risc. Tata, care e cel mai vulnerabil (66 de ani, boală pulmonară obstructivă cronică), spune că panica asta a românilor și a europenilor e o tâmpenie.

*Nicoleta Coșoreanu:*

Am terminat ziua de ieri pe modul alertă și mi-am dat seama că e ușor să stai calm până apare primul cunoscut care îți spune că se testează pentru coronavirus. E vorba de unul din cei peste 30 de oameni cu care am mers în Germania la un meci de fotbal, în urmă cu două săptămâni. E din Buzău, dar a fost în avionul cu care am mers de la București la Dortmund și înapoi, iar cât a stat în

Germania a mai împărțit camera cu trei băieți – care spun că n-au avut simptome. Am simțit cum îmi vâjâie capul încercând să-mi spun că în Dortmund nu era niciun caz identificat cât am fost acolo.

Totul a culminat cu o stare de rău pe care prietenul meu a avut-o în timpul zilei de ieri. Înainte să adoarmă s-a plâns de faptul că nu poate respira bine, ceea ce m-a blocat timp de minute bune. I-am făcut ceai și l-am îndemnat să inspire și să expire regulat, genul de lucru pe care îl faci când ai un atac de panică – să te concentrezi asupra respirației. Nu știu dacă a fost un atac de panică, dar îmi dau seama că toată expunerea la informațiile despre coronavirus ne accentuează amândurora ipohondria, că am ajuns în punctul în care ne e greu să mai distingem semnalele corpului, că îmi pun dosul palmei pe frunte constant, ca să mă conving că nu am febră și că devin agitată de fiecare dată când tușesc, chiar dacă se întâmplă o dată într-o zi.

#### *Anca Iosif*

Am amânat un *city-break* la început de aprilie, cu nouă gagici, în Budapesta. Nu știm dacă ne mai recuperăm banii pe avion și acum negociem cu cazarea, via Booking. Vor să plătim măcar 10% din sumă ca să ne-o anuleze. Altfel, simt că magazinul de pe strada mea profită de situație și umflă prețurile. M-am conformat, ca să nu mă duc într-un hipermarket și am lăsat vreo 50 lei pentru o salată, patru cartofi, doi ardei capia, niște ceapă verde și câteva fructe. Nu m-am hazardat la alte cumpărături, pentru că abia ce promisem de la tata un carton cu ouă de la țară și de la mama câteva bucăți serioase de brânză (pentru că a intrat în post). Cu ce mai am prin casă (orez, paste, cușcuș, câteva conserve) cred că o săptămână tot am ce găti.

#### *Jo Ilie*

Grija mea cea mai mare acum e că fratele meu încă merge la muncă pentru că restaurantul la care lucrează nu a decis încă să închidă. E în Pipera/Voluntari, nu mai au clienți aproape deloc, dar tot îi cheamă la muncă. Mă străduiesc să fie cât mai curat în casă și el să lase totul la ușă – încălțăminte, geaca – ca să nu ducă prin toată casa ce aduce de afară. Ne pregătim și pentru posibilitatea ca el să intre în concediu fără plată pe perioada când vor închide, pentru că, realist vorbind, e mai bine să aibă un job la care să se întoarcă decât să ia salariu doar două luni de acum încolo.

Pentru mine, care mă demoralizez repede dacă nu interacționez cu alți oameni, prima zi acasă a fost fix cum nu trebuia să fie: am zăcut în pat toată ziua, am mâncat tâmpenii (pateu și compot), am

scrollat ore întregi pe Facebook. Azi-dimineață m-am trezit cu realizarea că trebuie să am o rutină normală dacă vreau să-mi păstrez sănătatea mintală. Așa că m-am spălat, îmbrăcat, dat cu cremă pe față, pus o mașină de spălat, pus mâncare la făcut în multicooker, toate înainte să-mi fac cafeaua. Am făcut și patul. O să lucrez pe balcon, unde am biroul și unde e lumină, nu în pat.

*Oana Barbonie*

Ieri am stat în casă toată ziua, ceea ce nu fac nici într-un weekend normal. Creierul meu a luat-o un pic razna din cauza asta și cred că de aia am ajuns să mă simt automat bolnavă de ceva. De mai mult de juma de an scap de lucruri din jur nu atât din dorința de minimalism, dar orice surplus mă sufocă. Dar alergătura din ultimele zile, acasă la ai mei (am fost acasă de ziua mamei), după orez și făină, după pastile și siropuri că am tușit continuu până acum două zile – m-a obosit și m-a umplut de lucruri: am haine curate nepuse la locul lor, am haine murdare puse peste tot, mi se pare că nu am suficientă lumină naturală, am geamul deschis continuu ca să aud zgomot și oamenii afară și să nu turbez.

*Ana Maria Ciobanu*

Am lucrat de acasă ani buni, inclusiv cu Alice bebeluș, apoi ceva mai puțin cu Alice *toddler* și Vic nou-născut. Știam despre mine că sunt eficientă, că folosesc orice minut liber pot să prind, că printre trezirile nocturne ale copiilor citesc, dau mailuri, salvez linkuri. Dar ziua 1 de izolare voluntară la domiciliu a curs greeu. E infinit mai greu să te atingi de laptop cu doi copii de 2 și 4 ani care au acumulat deja stat în casă de luni. Am pictat pe foi, pe pereți, pe zidurile casei, pe pietre. Am confecționat zambile de hârtie la sugestia educatoarelor care ne trimit filmări și planificări ale activităților adaptate pentru casă. Am gătit, am dezinfectat. Am strâns dezastre cu apă vărsată, mălai, tempera. Iar am dezinfectat.

Am cronometrat timpul pe care am reușit de fapt să-l lucrez și nu am strâns mai mult de 86 minute împărțite în calupuri de 3-12 minute pe tot parcursul zilei. În timpul unui interviu la telefon cu o directoare de școală din Pucioasa, Alice și Victor au început să mă strige amândoi obsesiv pe mai multe voci. Doamna a înțeles. Și ea era acasă cu copilul. Mi-a trimis pe WhatsApp ce nu apucase să-mi spună, fără să-i cer. Am simțit că avem o frăție secretă. Și ea era cu o mână în oala cu mâncare, cu un ochi la copil și altul pe site-ul inspectoratului școlar, în caz că mai apărea ceva. E greu, dar ne descurcăm și când nu ne descurcăm, ne înțelegem.

În cuplu mi-a fost mai greu. George a mai trecut cu mine prin situații de forță majoră în care lucram de acasă: fie la Colectiv, fie la proteste. Mi-a spus foarte serios că nu vrea să mai treacă prin cum mă transform și m-a înfuriat. Mi-a cerut să aleg: îmi iau concediu și ne petrecem izolarea asta liniștit, că și-așa e greu cu copiii sau să mă duc la redacție sau într-o cafenea și să-mi asum că eu vreau să stau conectată la subiectul ăsta. Că n-o să-mi iasă printre picături.

Am simțit constant că îmi lipsesc toate lucrurile pe care oricum nu le prioritizam prea bine nici înainte de pandemie. Că mi-e dor de prieteni din liceu. Că vreau acum să sar într-un tren și să mă duc într-un loc necunoscut. Că trebuie să cațăr un munte. Că vreau să alerg semi-maratonul de la Brașov care s-a amânat. Că vreau să-l văd pe Cristi Minculescu al cărui concert de la finele lunii de asemenea s-a amânat. Am băut două Corona. Fără lămâie, că nu mai era la Mega.

#### *Anca Vancu*

E un parfum care ar trebui să dea peste cap aparatele de măsurat calitatea aerului din București în parcul din spatele blocului meu, de-o primăvară înflorită care-mi ridică moralul zilele astea, când viața parcă ni se țese din nenorociri. Zgomote de copii cu măști la gură care se dau pe Segway și ciripituri de păsări urcă și se pierd ca niște baloane. Mănânc pe-o bancă o înghețată. Îmi trece prin minte o secvență dintr-un film franțuzesc și îndrăznesc să mă simt *vivante*. Durează cinci secunde. Mă trezește alarma ambulanțelor de pe stradă care trec una după alta ca într-un raliu – realitatea de cealaltă parte a blocului meu, unde e un spital de urgențe.

Sunt captivă între lumile astea două, așa cum nu știu dacă să râd sau să plâng când îl aud șahistul din grupul de bătrâni adunați la mesele din parc care, entuziasmat că a câștigat meciul de table, se ridică și-și exclamă bucuria: „Coooroonaaa!”.

#### *Oana Sandu*

Îmi place să lucrez de acasă de obicei fiindcă sunt mult mai productivă și pot face ușor interviuri prin telefon fără să mă mișc de la birou. Dar acum e sigur diferit fiindcă nivelul de luptă pe care-l simt în corp e mare, de la adrenalină și anxietate, și mă concentrez mai greu.

Intervievez psihologi și mi-e bine. Așa ajung să-mi dau seama și de ce mi-e frică așa de tare.

Butoanele pe care apasă pandemia asta sunt: sistemul medical, nu am avut o interacțiune prea plăcută cu el ultima oară când am născut așa că de fiecare dată când intru într-un spital sunt pe

modul *fight*. Apoi e mama: cardiacă și diabetică, cu probleme la coloană, care în ultimii ani s-a simțit mai rău și acum deține o pungă lunară de medicamente pe care le ia zilnic.

M-am flendurat pe la farmacii și prin piață (da, am făcut-o și pe asta) și am fost uimită de cât de mulți oameni au ieșit la fel ca mine. Fiindcă era nevoie de legume și am zis că e mai bine în aer liber decât în supermarket. Mi-am luat și o floare pe care vreau să o pun pe balcon în weekend să fac un pic de relaxare cu grădinărit. Un psiholog de la o linie pentru liniștire în perioada coronavirusului, pe care l-am intervievat, mi-a dat cel mai bun sfat: lămâie, vitamina C, mâncarea preferată, rugăciune, orice vă face bine ajută fiindcă stresul e cel care slăbește imunitatea.

### *Sorana Stănescu*

Azi m-am dus la stomatolog și la Mega pentru „ultime cumpărături” (sigur nu sunt „ultimele”, dar așa le simt) cu mască și mănuși chirurgicale. Mega eram mai plin de marfă decât l-am văzut vreodată, după ce în urmă cu 48 de ore fotografiasem rafturi goale. Printre ultimele cumpărături a fost o sticlă de vin alb.

De obicei tânjesc după lucratul de acasă, după un mediu controlabil și liniște. Acum îmi vine să ies pe geam și să fac toate lucrurile pe care mereu îmi promit că le fac, dar nu se întâmplă, de la mers la sală, la dus niște colete la containerele Crucea Roșie, care așteaptă din ianuarie. Mă gândeam chiar să mă dau cu oă, că nici asta nu fac prea des.

În seara asta a fost sor-mea pe la mine, mi-a adus humus, iar cu tata am vorbit vreo 10 minute. Mi-a zis de mai multe ori că are nevoie de noi, că de-asta ne roagă să stăm acasă.

### *Ioana Burtea*

Miercuri m-am întors la birou, după două săptămâni de auto-izolare (și de documentat procesul ăsta). Ieri am fost informați că ni se schimbă programul: începem de la 7:30 până la 31 martie, ca să contribuim la decongestionarea traficului din oraș. A fost o plăcere să mă trezesc la 6 azi, doar ca să aflu că luni s-ar putea să nu mai mergem la birou, pentru că s-ar putea ca virusul să se fi plimbat pe holurile agenției unde lucrez. Așteptăm vești de la șefi, între timp le-am ținut morală colegilor să se ducă direct acasă și să nu se mai oprească la supermarket sau la bere. Am luat-o pe jos spre casă, după prânz, când vremea era perfectă, magnoliile înflorite și orașul ideal de gol. M-am gândit că

s-ar putea să fie ultima ocazie în următoarele două săptămâni, dacă se confirmă ceva. Mă obosește numai gândul unei noi izolări, nu mai sunt la fel de amuzată sau predispusă la a vedea partea bună.

### *Andreea Giuclea*

Sunt obișnuită să lucrez de acasă, dar zilele astea m-am concentrat foarte greu, între știri, niște cumpărături, că nu mai aveam de niciunele, și vorbit pe grupul de WhatsApp cu prietenele împrăștiate prin toată Europa despre cum e la ele. Singurele două ore de semi-liniște mi le-a dat un meci de fotbal, ultimul pe care l-am văzut înainte ca sportul să se oprească, competiție cu competiție. Asta mi-a creat și mai multă anxietate, pentru că scriu despre sport, ba chiar mi-am început anul făcându-mi griji (care acum mi se par cel puțin amuzante) despre cum o să mă descurc cu toate competițiile și deplasările dintr-un an așa plin de evenimente (un turneu preolimpic de handbal, un Campionat European de fotbal organizat la București, un Mondial de handbal tineret organizat la București, plus multe meciuri, un festival la Cluj și, bineînțeles, Jocurile Olimpice din iulie, la care mă gândesc obsesiv de patru ani).

Acum mă întreb, în schimb, din ce-o să trăiesc o vreme, cum va arăta lumea în următoarea perioadă și ce loc va mai fi în ea pentru sport și pentru meseria pe care o iubesc atât de mult. Azi am ieșit din casă să merg la terapie, pentru că speram să mă ajute să-mi gestionez anxietatea, dar am înțeles că trăim un moment pentru care nu prea există rețetă sau sfaturi. E mai mare decât noi, cum mi-a zis terapeuta. Ce m-a ajutat însă a fost drumul înapoi de vreo oră prin soare, pe lângă copaci înfloriți și pe străzi nou-descoperite cu nume ca Intrarea Ștafetei și Învingătorilor. Pentru că în lumea mea o să fie mereu loc pentru referințe sportive.

### *Andreea Vîlcu*

Prin fereastra crăpată ca să aerisesc camera, intră refrenul melodiei *Pepita* de la Bosquito cu „Hai iubito, vino lângă mine...” Aseară mi-am cumpărat țigări, niște conserve, iaurturi și budinci de vanilie, legume proaspete și în mixuri congelate ca să nu mai fiu nevoită să ies din cameră, dar să și gătesc ceva în weekend. Un vis frumos pentru colega mea care lucrează într-un complex comercial, la un magazin de *beauty*, unde are contact zilnic cu sute de oameni. Trei dintre colegile ei sunt în concediu. Două dintre ele au răcit și aveau febră dar de la o altă infecție iar cea de-a treia e nevoită să stea acasă cu fetița de cinci ani cât grădinița e închisă. Pe lângă dezinfectarea magazinului, scoaterea de la raft a unor testere de îngrijire a pielii și interzicerea realizării serviciilor de make-up, noul regulament de criză impune împărțirea echipei în două echipe mai mici, care să lucreze pe ture

opuse ca să nu se mai întâlnească. Doar că programul de lucru înseamnă acum ture de nouă și 12 ore. Vânzările au scăzut dar aparent lumea cumpără parfumuri și fonduri de ten și pe timp de pandemie.

*Oana Filip*

Eu și Claudiu tocmai am fumat o țigară. Deși amândoi suntem fumători, nu fumăm în casă decât la ocazii speciale. El tocmai a vorbit cu sora lui la telefon. Ea e în Spania de la 10 ani. Acum și-a pierdut slujba dintr-un club, cu promisiunea că o vor reangaja când se termină pandemia. Mama lor a plecat și ea în Spania în urmă cu câteva săptămâni. Acum e blocată acolo. Eu am vorbit azi cu primarul comunei în care locuiește și bunica mea. Nu era deloc îngrijorat. Pregătit să respecte orice regulă ca un om cu capul pe umeri, sigur, dar nu îngrijorat. Se mândrea că primăria funcționează și că oamenii au mai multă încredere în Dumnezeu, nu se tem de moarte, darămite de virus. E ciudat. Mi-a spus exact ce mi-ar spune bunica: „Ce atâta fas! Ori te scoli, ori mori!” În plus m-a și domnit. Pentru primar, exact ca pentru bunica, astea sunt probleme de „domni de la oraș”. În rest, am băut o cafea făcută de mine și încă îmi bate inima.